

septembrie 2011

Curierul Adventist

Meghido –
cetatea
conflictelor 6

Darul
împăcării 8

Până la
marginile
pământului 10

Educație
de nota 10 18

Familia genezei și geneza familiei

Sumar

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

- 3** Editorial *Virgiliu Peicu*
Paradoxul
- 4** Spiritual *Aron Moldovan*
Actualizarea Cincizecimii
- 5** Pagina prezbiterului *Teofil Petre*
Prezbiterul, omul lui Dumnezeu (II)
- 6** Istorie biblică *Traian Aldea*
Meghido – cetatea conflictelor
- 8** Teologie *Adalbert Orban*
Darul împăcării
- 10** Misiune *Ella Stigleț*
Până la marginile pământului (II)
- 12** Familie *Sergiu Eduard Gavril*
Familia genezei și geneza familiei
- 14** Credința practică *Adalbert Ghejan*
100% beneficiu sau Nimic nu faci degeaba
- 15** Interviu *Ștefan Tomoiagă*
Damian Zanfir – o viață în slujba Domnului
- 16** Tineret *Emanuel Ban*
Educație pentru „Generația C”
- 18** Educație *Romică Sîrbu*
Educație de nota 10
- 20** Raport *Remus Bența*
Aruncă-ți pâinea pe ape...
- 22** Special *Arthur L. White*
Istoria viziunii despre marea luptă
- 26** Știri
- 28** De vorbă cu cititorii *Florin Lăiu*
Rostul sorților
- 30** Pagina copiilor *Mihaela Crăciun*
O biruință minunată
- 31** De la inimă la inimă *Daniel Delcea*
Evaluarea unei redeșteptări

Curierul Adventist

Anul LXXXVIII, septembrie 2011

Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Director
Iacob Pop

Redactor-șef
Virgiliu Peicu

Redactor
Iosif Diaconu

Consultanți
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georgel Pirlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai
Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali
Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian
Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius
Munteanu, Constantin Dinu

Corectură
Ramona Cristea

Grafică și tehnoredactare
Irina Toncu

Adresa de corespondență
Curierul Adventist, str. Erou lăncu
Nicolae, nr. C38-38A Voluntari, jud. Ilfov,
cod 077190

E-mail: curierul@adventist.ro

Web site: www.curieruladventist.ro

Imprimare
Tipografia Fast Print,
Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

Paradoxul

Într-o zi, un prieten a început să-mi vorbească despre paradoxuri. L-am privit mirat, neștiind ce vrea să spună. Iar când a afirmat că cele mai șocante paradoxuri le-a întâlnit la Isus, am devenit foarte interesat. „Poți să-mi dai un exemplu?” i-am zis. S-a gândit puțin și a început să-mi spună o poveste antică, dar foarte actuală. Pe vremea când era Isus Om printre noi, Îi plăcea să meargă la Templu și să-i privească în ascuns pe credincioși. Le privea mâinile, gura, dar mai ales inima. Era interesat de cum se comportau, dar mai ales de cum gândeau. Îi plăcea să urmărească ce se întâmpla în forul lor interior. El știa că în timp ce în Sinagogă sau Templu se desfășura monoton și cadentat, după tipic, slujba, spectacolul din inimile credincioșilor era incredibil. Acolo adunarea arăta altfel, închinarea avea alt scenariu, și criteriile de evaluare erau altele.

Într-o zi, Isus privea spectacolul uman din jurul vistieriei. Se făcuse rând spre caseta cu donații. Evrei cu stare, negustori, finanțisti, patroni și oameni bogați purtau la brăiele scumpe pungii care mai de care mai arătoase și mai colorate. Nu se grăbeau să ajungă la casetă și să iasă din rând. Le plăcea să zăbovească în locul acela, ca o reclamă pe pedestalul ei. Era momentul schimbului valutar, când plăcerea imaginii de sine se convertea în act de închinare. Pentru alții era momentul luptei cu măsura de împărțire a darului. Cât să rămână pentru ei și cât să dea pentru Casa Domnului.

Alături de Isus priveau și ucenicii, dar ei vedeau pe aceeași scenă un alt tablou. Vedeau doar mișcarea din afară. Isus însă privea în sala hotărârilor și trăgea concluzii după criteriile lui Dumnezeu. În timp ce spectacolul se desfășura în Templul religios, umbra unei femei umile se strecura ca un apus de soare printre hainele albe ale credincioșilor, apropiindu-se de caseta cu donații. Nu părea mai mare decât un copil, de aceea nici nu era luată în seamă. S-a apropiat de locul cu pricina ca și când s-ar fi depărtat și, când atenția celor prezenți era atrasă de numărătoarea lungă a unui fariseu, a strecurat, ca pe niște lacrimi de dar, două monede de mică valoare financiară. I-a fost rușine de locul acela ca să ridice ochii spre cer și s-a retras privind spre Dumnezeu din inima ei. Nu spera ca ea, o mică plantă umană, să poată fi văzută de Dumnezeu printre falnicii stejari ai religiei ce umpleau curtea Templului. Nu-i mai rămânea decât să spera în Dumnezeu căruia Îi vorbea zilnic în inima ei. Lui Îi oferise pâinea ei pe viitor, pentru că i se părea că folosise pentru ea prea mult din darul pe care El i-l oferise.

În timp ce ucenicii cu gânduri adventiste, ca ale mele, încercau să calculeze cam cât câștigă fariseii noi și fariseii vechi în afacerile din apele internaționale, Isus a rupt tăcerea: „Această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei care au aruncat în vistierie...” (Marcu 12:43). Ucenicii au privit întrebător către Isus: „Care văduvă, Învățătorule?” Și căutau să vadă printre dătători o văduvă bogată, dar n-au găsit. Se mirau de vorbele Lui. Știau că văduvele bogate sunt economie și nu risipesc întrecându-se cu marii dăruitori. Privirile lor n-o găseau, dar Isus le-a venit în ajutor: „Această văduvă săracă...”

Ucenicii au amuțit și se uitau întrebători când la femeie, căutând să descopere punga goală, când la Isus, să vadă dacă era ironic. Fața lui Isus era luminată de bucuria întâlnirii cu o fiică devotată a lui Dumnezeu. Femeia se ascundea în mulțime, ca un om fără nume. „Văduva” nu era numele, ci condiția ei. Și condiția aceasta nu arăta deloc bine. Arăta a nevoie de ajutor. Ea ar fi trebuit să fie prezentă la Poarta Frumoasă, sau la poarta milei. Ce căuta ea lângă caseta darurilor? Dacă ne luăm după exprimarea lui Marcu, ea venise să dea Domnului, pentru onoarea Lui, în timp ce ceilalți aruncau Domnului.

Deci ea „a dat” Domnului, pe când ceilalți „au aruncat” darul lor. Ucenicii au amuțit. Și Isus a tăcut. „Ce vrea să spună Învățătorule?” se întrebau nedumeriți.

Valorile materiale pe care le oferim lui Dumnezeu sunt evaluate nu după echivalentul în aurul tezaurului, ci după motivul acțiunii și sacrificiul pe care l-am făcut. Darul cel mai mare pe care poți să-l faci lui Dumnezeu este acela pe care îl oferi din singurul motiv de diamant numit iubirea. Aici matematica nu are niciun cuvânt de spus. Un paradox. ■

Virgiliu Peicu este redactorul-șef al revistei **Curierul Adventist**.

Actualizarea Cincizecimii

Experiența din Ziua Cincizecimii a fost un eveniment glorios în desfășurarea Planului de Mântuire.

Atunci s-a văzut ce poate face Dumnezeu prin copiii Săi consacrați. Evenimentele care au urmat constituie un model pentru ceea ce ar trebui să se întâmple în continuare. Modelul trebuie actualizat. Dumnezeu acelor zile încă trăiește și poate acționa în același fel, dacă I se oferă ocazia.

Experiența trebuie reeditată

Repetarea experienței de la Cincizecime poate să aibă loc în cel mai scurt timp, dacă vor fi întrunite condițiile necesare: conștientizarea nevoii imperioase după Duhul Sfânt, smerenia, consacrarea pentru încheierea lucrării de evanghelizare, credința în revenirea iminentă a Mântuitorului, iubirea de oameni, unitatea în învățătură, cuget și simțire și curajul de a înfrunta orice consecințe pe care adversarul le-ar putea concepe.

Dumnezeu ne așteaptă de multă vreme. Rămâne ca și noi să dorim cu adevărat reeditarea experienței.

Experiența din „camera de sus”

După înălțarea la cer a Domnului Isus, apostolii și alți câțiva credincioși s-au întors în camera lor de rugăciune, în care au așteptat timp de zece zile „făgăduința Tatălui”: revărsarea Duhului Sfânt în plinătatea Sa, potrivit promisiunii: „Voi turna ape peste pământul însetat și râuri, peste pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta și binecuvântarea Mea, peste odraslele tale” (Isaia 44:3). Domnul Isus le-a cerut să rămână în Ierusalim până aveau să fie „îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49). Puterea aceasta avea să-i facă în stare să ducă „până la marginile pământului” (Faptele 1:8) vestea mântuirii, prin credința în Hristos cel răstignit.

Pe lângă cei 22, erau prezenți la rugăciune frații vitregi ai lui Isus (vezi Marcu 6:8), care, înainte de înviere, nu crezuseră în El (Ioan 7:5), și femeile credincioase. „Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri” (Faptele 1:14). Își mărturiseau greșelile unii altora, își cereau iertare unii de la alții, își consolidau relațiile dintre ei și cu Dumnezeu.

Vă rog să vă imaginați cum, la un moment dat, Petru se ridică și spune: „Fraților, știți cu toții că, în timp ce Domnul nostru înălțat era maltratată de răufăcători, eu m-am coborât până acolo încât am tăgăduit legătura mea cu El, adăugând încă o grea suferință la durerile pe care I le provocau dușmanii. Privirea Lui plină de compasiune mi-a sfâșiat inima. Am plâns cu amar și El m-a iertat. Fapta mea josnică m-a descalificat ca ucenic al Domnului și frate al vostru. Îmi pare foarte rău, fraților! Vă rog din toată inima să mă iertați! Eu însă nu-mi voi ierta acest păcat toată viața. Nu sunt vrednic de bunăvoința voastră, dar sunt convins că mă veți ierta.”

În momentul următor, din rândul din spate se ridică un bărbat și spune: „Sunt fiul lui Iosif, fratele vitreg al lui Isus, care, împreună cu frații mei, nu l-am recunoscut ca Mesia și n-am crezut în El, L-am jignit și L-am disprețuit. Evenimentele recente m-au convins de caracterul și misiunea Lui. Aveți motive să vă îndoiiți de sinceritatea mea, dar vă cer iertare că v-am fost un exemplu negativ. Îl iubesc pe Isus și doresc să-L slujesc împreună cu voi.”

Se ridică apoi Iacov și Ioan, „fiii tunetului”, și își cer iertare pentru că, împreună cu mama lor, au cerut un loc de cinste, mai presus de frații lor. Ceilalți se ridică și ei și recunosc că, din mândrie și ambiție personală, au fost afectați de cererea celor doi. Își cer și ei iertare.

Niciodată până atunci nu s-a manifestat printre ei un spirit de umilință, de respect reciproc, de dragoste profundă, un spirit de rugăciune și slujire. S-au rugat cu lacrimi unii pentru alții și au plâns pentru amărăciunile produse Mântuitorului lor, care i-a iubit și i-a așteptat atât de mult.

Rezultatul

Duhul lui Dumnezeu și-a făcut simțită prezența. Casa și inimile lor au fost zguduite și niște limbi ca de foc s-au așezat pe fiecare dintre participanți. Erau în stare să vorbească în limbi pe care nu le învățaseră, transmitând adevărul mântuirii celor care nu-l cunoșteau.

Predica lui Petru a adus în biserică aproape 3.000 de suflete noi (Faptele 2:41). Unitatea în credință și dragostea erau evidente (Faptele 2:42-4). Curajul și hotărârea în lucrarea de mărturisire erau remarcabile (Faptele 4:8-13). ■

Aron Moldovan este pastor pensionar.

Prezbiterul, omul lui Dumnezeu (II)

„Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit.” (1 Petru 4:10)

În primul articol din această serie, care va continua o vreme, am arătat că prezbiterul trebuie să aibă un minimum de daruri, care să îl facă în stare să le slujească altora. Aceste daruri se manifestă prin anumite trăsături, care se văd în lucrarea de slujire. Voi adăuga la cele deja prezentate alte câteva dintre cele mai deosebite.

1. Îndemnare pentru susținerea Bisericii. Aparțința ca membru la biserică este una dintre binecuvântările esențiale pentru credincios. Biserica este un bun care ne aparține și căruia îi aparținem. Cu cât acest bun este îngrijit, susținut și prețuit, cu atât mai mult ne vom bucura găsindu-ne împlinirea în El.

Se știe că în Biserica Adventistă, menținerea calității de membru nu este condiționată de susținerea financiară. Deși contribuția din partea membrilor, prin dăruirea sistematică, la sprijinirea bisericii în vederea misiunii este o dovadă de credincioșie față de Dumnezeu, biserica nu ia atitudine de dezaprobare publică față de cei care neglijează acest aspect.

Pentru un slujbaş de frunte, cum este prezbiterul, această problemă este de mare însemnătate. El vede în această lucrare mijlocul rânduit de Dumnezeu pentru împlinirea misiunii bisericii în lume. El va fi un exemplu desăvârșit în această privință și va căuta să îi însuflețească pe toți, să dovedească grijă și credincioșie față de ceea ce ne-a încredințat Dumnezeu – bunurile noastre, inclusiv biserica. În calitate de ispravnic credincios, va veghea la respectarea rânduielilor din biserică, fiind conștient că va da socoteală pentru isprăvnicie în fața Celui ce l-a chemat. Orice încumetare înseamnă necredincioșie și trădare, care pot duce spre un final ca al lui Iuda. „Dumnezeu ne încearcă aici, încredințându-ne bunuri vremelnice, pentru ca felul în care le folosim să arate dacă ni se pot încredința sau nu bogățiile veșnice” (*Counsels on Stewardship*, 1893, pag. 22).

2. Veghere privind învățăturile false. Întotdeauna Biserica a fost confruntată cu pericolul învățăturilor false, care au produs victime și neajunsuri de toate felurile (Faptele 20:28-30). Dar niciodată nu au existat condiții mai prielnice ca acum, pentru răspândirea de erezii, învățături false și curente dezbinătoare. Existența unor mijloace de comunicare precum internetul dă posibilitatea oricui să vină în contact cu tot felul de învățături înveninate.

Pentru un prezbiter, păzirea turmei lui de influențele nocive ale celor ce vor să vadă Biserica dezbinată și con-

fuză reprezintă o datorie de viață și de moarte față de sufletele încredințate lui. Ori de câte ori s-ar întâmpla ca în biserică cineva să facă afirmații critice cu privire la învățatura și rânduielile bisericii, prezbiterul trebuie să ia prompt atitudine, cu demnitate și curaj și să atragă atenția bisericii cu privire la pericolul acelor afirmații.

„Dumnezeu a investit biserica Sa cu o autoritate specială și cu o putere pe care nimeni nu este îndreptățit s-o nesocotească și s-o disprețuiască, pentru că oricine face astfel nesocotește glasul lui Dumnezeu” (Ellen White, *Faptele apostolilor*, pag. 406).

Pentru a putea sta în fața unor astfel de provocări, prezbiterul trebuie să fie el însuși bine întemeiat în adevărul Scripturii, de unde izvorăște învățatura bisericii. Pe de altă parte, el trebuie să aibă în fața bisericii credibilitatea necesară, ce decurge din statura sa spirituală și morală, care impune respect și ascultare.

Rugăciunea Domnului Isus din Ioan 17:21 se va împlini pe deplin cu biserica Sa. Este un adevărat privilegiu pentru orice slujbaş de frunte ca, în vremea de astăzi, să devină un mijloc smerit în mâna Duhului Sfânt, pentru împlinirea acestei rugăciuni.

„Domnul are un corp organizat, prin care va lucra... Când cineva se îndepărtează de corpul organizat al poporului lui Dumnezeu..., când începe să cântărească biserica în balanța vederilor lui și să-și afirme părerile împotriva ei, atunci puteți ști că nu Dumnezeu îl conduce. El se află pe un drum greșit” (Ellen White, *Selected Messages*, book III, pag. 17, 18). ■

(va urma)

Teofil Petre este pastor în Conferința Muntenia.

MEGHIDO – cetatea conflictelor

Forțele binelui și cele ale răului, coalizate în spatele celor doi combatanți, Hristos și Satana, se luptă de mii de ani, dar la Golgota, Hristos a câștigat bătălia. **Meghido ne amintește că peste tot și peste toate tronează un Dumnezeu al păcii, care va pune capăt unei lumi belicoase și va întemeia Împărăția Sa.**

Înălțimea – loc cultic în aer liber. Cel mai vechi altar din Meghido, mileniul al III-lea

Meghido a fost una dintre cele mai puternice fortărețe militare din Israel. Este așezată în centrul țării, la poalele Muntelui Carmel, pe culoarul care face legătura dintre câmpia litorală și zona de nord, cu legătură spre Damasc și Babilon. Cu o istorie de peste 3.000 de ani, distrusă și reconstruită de 25 de ori, a fost numită „cetatea vieții”, cetate care refuză să dispară. Având rolul de a păzi trecătoarea dintre sud și nord, de pe ruta principală a Drumului Mării, Meghido a avut bogăție și putere. A rămas în istorie prin comorile de fildeș descoperite, prin ruinele mărețe, dar mai ales prin multele bătălii care s-au dat în jurul ei, de la Tutmose al III-lea (1482 î.Hr.) până la Allenby (1918). Însă cel mai spectaculos eveniment este de viitor – ultima bătălie a istoriei care va avea loc aici. „Și i-a adunat la locul numit în evreiește Armaghedon” (Apoc. 16:16).

Meghido – cetatea războiului

Meghido este în capul listei fortărețelor militare, a cetăților de pază, pregătite pentru orice intervenție militară. Acest caracter este oferit de poziția geografică pe care o are, la gura torentului Wadi Ara, care coboară de pe Carmel și pe marginea sudică a culoarului Chison-Harod, care face legătura dintre Marea Mediterană și Iordan. Zona este deosebit de bogată și frumoasă. Câmpia Izreelului (Esdraelonului, în greacă) se întinde de la

marginea cetății, spre nord, ocupând valea dintre Muntele Carmel și Munții Galileei, pe o suprafață de aproximativ 30 x 20 km. De jur împrejur, de la stânga spre dreapta, se văd vârfulurile Munților Galileei, cu luminile Nazaretului, frumosul Munte Tabor, Muntele Moreh, unde s-au așezat madianiții, apoi Muntele Gilboa, cu tabăra lui Ghedeon, iar în depărtare se zăresc Munții Samariei.

O movilă naturală a fost aleasă ca loc de cetate încă din cele mai vechi timpuri. Canaanii ne-au lăsat urmele existenței lor, prin vase, locuințe, dar mai ales prin obiectele de cult folosite. Una dintre cele mai mari și mai vechi înălțimi de cult, construită din piatră, se află la baza incintei sacre. În jur s-au ridicat temple peste temple de-a lungul existenței cetății, aceasta fiind zona sacră a cetății. Movila s-a înălțat cu aproximativ 10-15 metri, prin ruinele cetăților distruse și reconstruite, devenind astăzi un tel impunător (n.r.: tel = colină artificială formată din ruinele unor așezări antice¹).

O colecție de obiecte din fildeș, lucrate cu multă măiestrie probabil în cetățile Tir și Sidon, a fost găsită îngropată în podeaua palatului. Cele 400 de piese ale colecției reprezintă cea mai bogată comoară a artei canaanite târzii (sec. al XIII-lea și al XII-lea) descoperite până acum. Probabil că au fost ascunse în urma bătăliei dintre Debora-Barac și armata lui Sisera, când canaanii au primit ultima lovitură decisivă.

Meghido – între regi și profeți

Cel care va înscrie prima realizare israelită la Meghido va fi Solomon. Planurile sale de fortificare a cetăților se regăsesc identic în porțile cetăților Ghezer, Meghido și Hațor, confirmând raportul biblic din 1 Regi 9:15. Mărețele construcții pentru cai, așa-numite „grajdurile lui Solomon”, puteau să cuprindă 450 de cai și erau ridicate chiar în centrul cetății. Palatul regal confirmă faptul că Meghido era una dintre cele 12 cetăți strategice, unde Solomon a așezat câte un guvernator, iar la Meghido era Baana (1 Împ. 4:12).

Meghido va fi distrusă de către faraonul Șişac, în 925 î.Hr., dar va atinge gloria dezvoltării sale odată cu Ahab. Regii lui Israel vor menține fortăreața Meghido la cel mai înalt nivel de înzestrare și intervenție militară. În acest timp, se vor construi noi ziduri, mai puternice, se va săpa marile sisteme de alimentare cu

Sistemul de alimentare cu apă, tunelul lung de 80 de metri, care facilita accesul la izvorul din exterior

apă, format dintr-un puț adânc de 40 de metri și un tunel lung de peste 80 de metri. Acest sistem le permitea să ajungă la sursa de apă din afara cetății chiar în timp de asediu, mărinind forța de apărare. Un siloz de cereale săpat în pământ completa proviziile fortăreței și garanta existența locuitorilor.

Cei doi mari profeți ai lui Israel – Ilie și Elisei –, care își aveau reședința pe Muntele Carmel, nu amintesc nimic de Meghido. Ei au ocolit Meghido pentru că Îl reprezentau pe Dumnezeuul păcii și luptau pentru adevărata închinare și nu doreau să aibă nimic în comun cu spiritul belicos și orgolios al măreței cetăți. Doi împărați ai lui Iuda au murit la Meghido. Primul este Ahazia, care era aliat cu Ioram. Ahazia a fost rănit de o săgeată și a murit la Meghido (2 Împ. 9:27). Iar al doilea este Iosia (2 Împ.23:29), care a dorit să se lupte cu faraonul Neco, dar a fost înfrânt și a murit acolo.

Meghido va fi cucerită de puternica armată asiriană în 732 î.Hr. și va deveni reședința ei din Israel. După perioada asiriană, Meghido nu mai are niciun rol important și este treptat părăsită. În Antichitatea clasică, Meghido intră în lunga noapte a uitării, dar nu definitiv. Arheologii o vor readuce la viață, iar mai multe expediții vor descoperi filele uitate ale istoriei cetății. O tăbliță cuneiformă cu *Epopoea lui Ghilgameș* ne confirmă faptul că vechii canaaniti cunoșteau istoria potopului. Un sigiliu pierdut i-a oferit cetății de azi o emblemă: „Aparținând lui Șema, slujitorul lui Ieroboam.” Iar colecția de fildeș vorbește despre rafinamentul artistic al canaanitilor.

Fenomenul Armaghedon

Nici canaaniti, nici israelienii și nici arheologii nu au reușit să atingă punctul culminant al gloriei cetății. Pe această înălțime va ajunge ultimul scriitor al Bibliei, Ioan de pe Patmos, care spunea: „Merg la împărații întregului pământ locuit, ca să-i adune pentru războiul acelei zile mari a Dumnezeului celui Atotputernic... Și i-a adunat la locul numit în evreiește Armaghedon” (Apoc.16:14,16). Numele vine din două cuvinte ebraice: *Har*, adică „munte”, și *Meghido*, care se traduce „Muntele Meghido”.

Când americanii au început Războiul din Golf, în anul 1991, pe multe dintre coletele militare erau scrise cu mâna cuvintele: „pentru Armaghedon”. Cuvântul se poate auzi astăzi pe multe buze și apare în foarte multe publicații. Credincioși sau necredincioși, oamenii sunt conștienți și se tem că istoria acestei lumi se apropie de un sfârșit, care va fi printr-o bătălie finală ce va avea loc la Meghido. Este prea puțin probabil ca acea câmpie mică a Izreelului să poată cuprinde armatele moderne de astăzi, într-un război mondial decisiv. Dar este absolut sigur că o bătălie va avea loc.

Forțele binelui și cele ale răului, coalizate în spatele celor doi combatanți, Hristos și Satana, se luptă de mii de ani. Dacă la Golgota, Hristos a câștigat bătălia, ceea ce se întâmplă astăzi este doar un final de luptă, o ultimă răbufnire încrâncenată a răului. Și nu va fi ușor. Biblia ne spune că va fi un necaz așa de mare cum n-a mai fost niciodată de la întemeierea pământului (Matei 24:21). Bătălia Armaghedonului va fi o mare bătălie spirituală între bine și rău, între păzitorii poruncilor lui Dumnezeu și purtătorii semnelor fiarei (Apoc. 13:15-17).

Meghido ne amintește că istoria are un sfârșit, că marile fortărețe vor cădea într-o zi, că puternicii lumii nu sunt invincibili. Grajdurile de cai sau silozurile atomice, porțile magnifice sau buncărele impenetrabile, săbiile sau armele sofisticate vor ajunge într-o zi piese de

Poarta lui Solomon cu șase camere – ceea ce a mai rămas din ea

muzeu, dacă va mai exista un astfel de muzeu. Peste tot și peste toate tronează un Dumnezeu al păcii, care va pune capăt unei lumi belicoase și va întemeia Împărăția Sa.

Ceea ce-mi place la Meghido este sistemul de apă. A fost o muncă titanică pentru realizarea lui, dar nevoia de apă era imperioasă. Pentru că sursa de apă se afla în afara cetății și putea ajunge în mâna dușmanilor, strategii cetății au ascuns-o sub o mare grămadă de pietre și au introdus-o în cetate printr-un tunel.

Prietene, asigură-te că izvorul, sursa vieții tale, este în siguranță! Fă tot ce poți ca să ai acces la apa vieții! Ia aminte la cuvintele înțeleptului: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții!” (Prov. 4:23). Oferă-i inima ta lui Hristos ca să fie în siguranță în ziua cea rea și să ai acces la Pomul Vieții și la Râul Vieții. ■

Lect. univ. dr. **Traian Aldea** este profesor de arheologie la **Institutul Teologic Adventist**.

¹ <http://dictionare.edu.ro/definitie/tel>

Tel Meghido, așezat la limita dintre Muntele Carmel și Câmpia Izreelului, paznicul trecătorii Wadi Ara, marea fortăreață militară.

Planul divin al mântuirii noastre poate fi privit în întregime prin prisma împăcării noastre cu Dumnezeu. Experiența salvării noastre apare astfel ca o înlăturare completă a factorilor care au produs alienarea noastră de Dumnezeu. Reconcilierea, inițiată de Dumnezeu și acceptată de noi prin credință, rezolvă atât aspectele legale, cât și pe cele relaționale dintre noi și El.

Să reținem că împăcarea este lucrarea lui Dumnezeu (2 Cor. 5:18,19), prin Isus Hristos (Rom. 5:1; Ef. 2:13,14), pentru noi păcătoșii, cu totul dependenți de El și îndatorați Lui (Rom. 8:6-8; Col. 1:21,22; Ef. 2:11-19).

Împăcare universală

Împăcarea realizată de Dumnezeu este universală și obiectivă. Harul Său este același pentru toți oamenii, începând cu Adam și până la ultimul său descendent (Ioan 3:14,16). Prin jertfa ispășitoare a Fiului Său, întreaga omenire este potențial împăcată cu Dumnezeu (2 Cor. 5:19).

„El L-a dat pe Fiul Său iubit – pe Cel egal cu Sine – ca să poarte pedeapsa nelegiuirii și să ofere o cale prin care ei să fie readuși în grația Sa și în căminul lor din Eden.”¹

Noul Testament afirmă că împăcarea, ca posibilitate universală și obiectivă, a avut loc deja prin jertfa de la Golgota (1 Ioan 3:1,2; 4:10; Rom. 3:25,26; Col. 1:22). Acum, rămâne ca fiecare om să se decidă cu privire la oferta divină. Cel care Îl are pe Hristos are viața și, prin El, se află deja în locurile cerești (1 Ioan 5:11,12; Col. 3:3,4; Evrei 12:23; Ap. 19:14).

Prima realizare a împăcării este trecerea noastră din lumea păcatului în noua ordine creată de Dumnezeu prin Fiul Său (Col. 1:13,14; Ef. 2:5,6; Col. 3:1-4). Prin această trecere, părtășia noastră la împărăția slavei devine sigură (Mat. 25:31,34). Înnoirea noastră spirituală și dreptul nostru la Împărăția slavei sunt exprimate de apostolul Pavel prin expresiile: „făptură nouă” și „lucruri noi” (2 Cor. 5:17).

Împăcarea schimbă, deci, statutul nostru în fața lui Dumnezeu și relația noastră cu El. Schimbarea relației noastre cu Dumnezeu se reflectă și în relațiile noastre cu semenii în familie, biserică și societate. Iubirea și iertarea pe care le-am primit de la Dumnezeu se revarsă asupra semenilor noștri. Astfel, lumea aceasta plină de blestemul păcatului devine pentru noi o zonă a harului divin, o scenă a Evangheliei. Aici este locul biruștelor noastre asupra Satanei și asupra păcatului. Chiar moartea se reduce la o scurtă pauză istorică în fața veșniciei. Toate acestea, desigur, în și prin Isus Hristos (2 Tim. 1:9,10).

Vorbind despre împăcare, este potrivit să ne referim și la înfierea noastră în familia cerească (Gal. 4:4-6; Ef. 1:5; Rom. 8:15). Înfierea înseamnă ratificarea împăcării noastre cu Dumnezeu. Devenim fiii și fiicele lui Dumnezeu (2 Cor. 6:18). Prin înfiere, redobândim calitatea de fii și moștenirea (Rom. 8:15-17). Parabola fiului risipitor ilustrează magistral această experiență (Luca 15:11-32). Accesul nostru la Tatăl și la moștenire se datorează numai harului Său dat nouă în Hristos. Nu avem și nici nu putem avea vreun merit pentru

Darul

aceasta (Tit 3:4-7). În sensul acesta, Isus este „calea, adevărul și viața” și nimeni nu vine la Tatăl decât prin El (Ioan 14:6). Înfierea prezentă ne garantează înfierea finală, „răscum-părarea trupului nostru” (Rom. 8:23), adică proslăvirea.

Împăcare personală

Al doilea aspect al împăcării este cel personal, adică acceptarea prin credință a ceea ce Dumnezeu a întreprins pentru noi, prin Fiul Său (2 Cor. 5:20). Acceptarea presupune căința și încetarea oricărei răzvrățiri împotriva lui Dumnezeu. El îngăduie sau creează diferite împrejurări care să ne determine să ne întoarcem la El (Rom. 8:28). Desigur, acestea suplimentează doar influența și lucrarea Duhului Sfânt în inimile noastre, care rămân primordiale (Ioan 3:5-8).

Convertirea este dispoziția noastră de a ne împăca cu Dumnezeu. Această dispoziție Îi permite Duhului Sfânt să activeze capacitățile noastre spirituale și să ne dea putere pentru o schimbare radicală a atitudinii față de Dumnezeu și semenii. Sfânta Scriptură ne arată diferitele aspecte ale convertirii: schimbare în rațiunea noastră (Luca 15:17; 1 Cor. 2:14,15), în simțămintele noastre (Ps. 42:2), în voința noastră (Fil. 2:13) și în starea noastră de spirit (Apoc. 3:19). În marea poruncă a iubirii se cuprind toate aceste aspecte ale convertirii: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Mat. 22:37,39).

Rolul convertirii este esențial în primirea iertării și a îndreptării. Domnul Isus și apostolii au lansat multe apeluri la pocăință (Luca 5:32; Marcu 6:12). Pocăința întotdeauna este însoțită de credință. În timp ce pocăința regretă, mărturisește și caută, credința nădăjduiește, acceptă și își însușește toate prevederile harului. Prin pocăință ne recunoaștem ca ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi (Apoc. 3:17). Prin credință acceptăm remediile divine: aurul curățit prin foc, hainele albe și alifia pentru ochi (Apoc. 3:18).

Dumnezeu ne-a dat capacitatea de a crede (Rom. 13:3) și așteaptă ca noi să exerci-

împăcării

tăm această capacitate (Ioan 6:29). Să n-o exercităm doar ca pe o credință religioasă (convingeri juste despre Dumnezeu și mântuire, plus strădaniile personale pentru mântuire), ci ca pe o credință mântuitoare (încredere în Isus Hristos, în puterea Sa de a ierta și a sfinți). Credința mântuitoare acceptă atât veștile rele ale Evangheliei, cele care ne incriminează (Rom. 3:10-23), cât și veștile bune ale Evangheliei, cele care aduc iertarea și eradicarea păcatelor noastre (Rom. 8). Simpla credință religioasă nu poate să ducă decât la apostazie sau la umanism religios. La apostazie, ca formă a depresiei religioase, din cauza înfrângerilor repetate. La umanism religios, ca manifestare a legalismului aparent eficient. Doar credința, ca alipire și dependență totală de Dumnezeu și de felul Său de a ne mântui, poate să ne împăce cu Dumnezeu, în vederea mântuirii.

Împăcare prin îndreptățire și sfințire

Împăcarea noastră cu Dumnezeu cuprinde atât statutul nostru legal în fața Lui, cât și relația noastră cu El. Cele două aspecte sunt îndreptățirea și sfințirea. Ne vom referi la cele două aspecte în limitele acestui articol.

Îndreptățirea implică mai întâi iertarea sau înlăturarea pedepsei. „Ferice de cel cu fărădelegea iertată, de cel cu păcatul acoperit. Ferice de omul cărui nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea” (Ps. 32:1,2; comparați cu Is. 53:4-6,10,11). În acest sens, îndreptățirea este opusul condamnării. Dumnezeu ne declară fără vină și ne privește ca și cum n-am fi păcătuit. Spre deosebire de procedura legală în instanțele omenești, achitarea noastră nu se întemeiază pe faptele noastre, ci pe ceea ce Isus Hristos a făcut pentru noi. Prin credința noastră în El suntem iertați (Ioan 3:18; 5:24; Faptele 13:38,39).

În al doilea rând, îndreptățirea se ocupă de sărăcia noastră morală. Neprihănirea lui Hristos este pusă în contul nostru (Rom. 3:24-26). Suntem declarați neprihăniți. Procedura aceasta pare a fi o ficțiune legală, dar Evanghelia nu acționează după logica justiției ome-

nești, ci după logica harului. Dumnezeu lucrează prin ispășire și credință.

„Prevederea este completă și neprihănirea veșnică a lui Hristos este pusă în contul fiecărui suflet care crede... În noi înșine suntem păcătoși, dar în Hristos suntem neprihăniți.”²

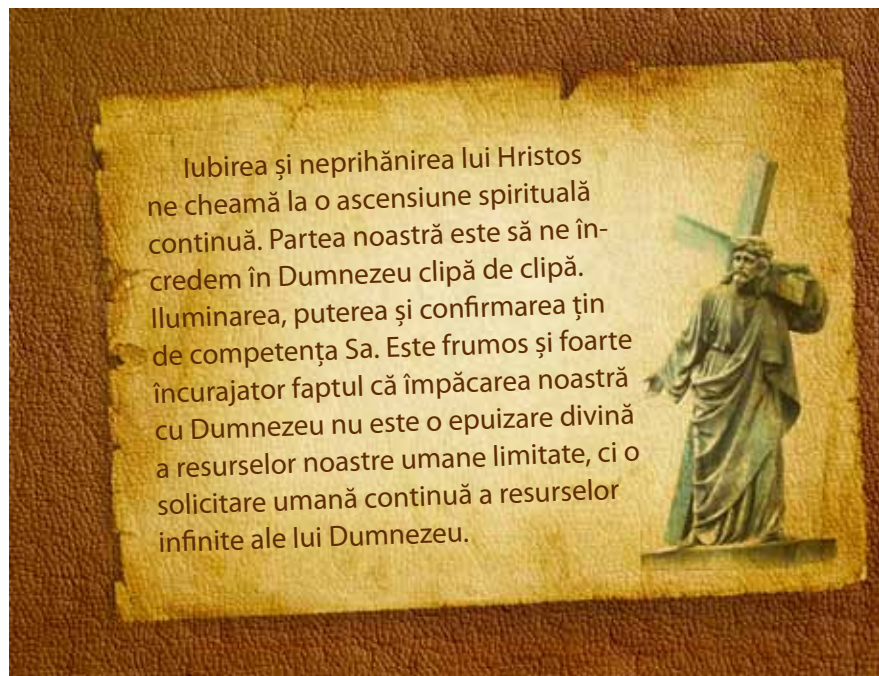
Să reținem că suntem socotiți neprihăniți de Dumnezeu, prin Fiul Său, prin credință, și că acesta este darul Său, fără niciun merit din partea noastră (Ef. 2:8).

Lucrarea mântuirii noastre nu se limitează la „socotiți neprihăniți”. Odată adoptați în familia spirituală a lui Dumnezeu suntem sfințiți. Sfințirea este opusul profanării (pângăririi). Biblia vorbește despre profanarea numelui lui Dumnezeu (Ex. 20:7), a templului Său (Mat. 21:13), a Sabatului (Ezech. 22:26), a oamenilor, prin desfrâu (1 Cor. 6:18-20) etc. Prin contrast, sfințirea înseamnă reșezarea noastră sub stăpânirea lui Dumnezeu (Rom. 6:11-14). În timp ce Dumnezeu este sfânt în Sine Însuși și în sens absolut (Lev. 11:45,46; Ex. 15:11), noi suntem sfinți în sens derivat, prin relația noastră cu El (Lev. 20:26).

¹ Ellen White, *Patriarhi și profeți*, pag. 69, în orig.

² Ellen White, *Selected Messages*, book 1, pag. 394

– Continuare în pag. 21 –

Până la marginile pământului

– experiențe misionare din Vanuatu (II) –

Motto: „Este oare ceva prea greu pentru Domnul?” (Gen. 18:14)

Ca și în numărul precedent al revistei, voi relata câteva experiențe din lucrarea mea în Vanuatu și voi vorbi despre modul minunat în care Dumnezeu a lucrat pentru mine și pentru cei care se aflau în nevoie.

Locuința și hrana în Vanuatu

De obicei făceam exact cum scrie în Carte: „În orice cetate sau sat veți intra, să cercetați cine este acolo vrednic și să rămâneți la el până veți pleca” (Matei 10:11). De fiecare dată eram în siguranță. Niciodată nu stăteam mai mult de 3-6 zile, după care reveneam, cu planificare și prin înțelegere cu șeful satului. Echipamentul meu de călătorie era compus din: sac de dormit, plasă de țânțari, un rucsac cu lucruri intime și două rânduri de haine.

În Vanuatu, ploaia te udă și te spală, apoi soarele te usucă, de aceea schimbam hainelor și curățarea lor era foarte simplă. Dacă nu ploua o zi, râurile erau foarte dese și generoase. Și, dacă nu erau râuri, mă dezinfectam cu apa sărată a oceanului.

În călătoriile mele, de foarte puține ori am mâncat alimente cumpărate, chiar dacă îmi puneam în rucsac și ceva cumpărat. De fiecare dată însă împărțeam alimentele cumpărate copiilor, iar eu mă delectam cu mâncarea lor. Mâncarea specifică în Vanuatu este *taro*, o rădăcină care formează baza alimentației pentru ei, precum este pâinea la noi. Am depășit cu ușurință lipsa lor de igienă în pregătirea hranei. Imaginați-vă cum femeile ștergeau nasul copișilor cu mâinile, apoi frământau banana dată printr-o răzătoare, pentru ca să o coacă într-un fel anume. Când era gata, îmi dădeau și mie să mănânc și mă îndemneau să mă bucur. Și chiar te poți bucura, pentru că „este oare ceva prea greu pentru Domnul?”

Am mâncat oriunde am fost invitată, chiar dacă uneori aceasta însemna numai o simplă gustare. Nu am avut o bucătărie a mea, însă am avut la dispoziție bucătăriile din toate casele unde am intrat, putând să le învăț pe femei cum să combine ceea ce au, cum să dea un alt gust mâncării sau cum să facă pâine. Toate acestea însă se întâmplau după ce parcurgeam primul pas: masajul. În acest fel puteam să le câștig încrederea. Era o deschidere fantastică din partea lor să mă lase să mă ating de trupurile lor, de cele mai multe ori murdare. În unele sate stăteau la rând să le fac masaj, fiecare spunându-mi unde îl doare. În alte sate, preferau și mă rugau să trec din casă în casă. „Este oare ceva prea greu pentru Domnul?”

Mijloacele de transport

În Vanuatu, cel mai la îndemână mijloc de transport este mersul pe jos. Oamenii de aici merg chiar și câte o

zi întreagă numai la pas. Aceasta se întâmplă mai ales în jungla din munți. Spre exemplu, accesul la triburile *Kiai*, *Moisu* și *pigmei* se poate face doar pe jos. Statul nu are fonduri suficiente pentru a face drumuri până acolo. Am lucrat o vreme în acești munți, iar pentru a ajunge în mijlocul zonei, unde exista un punct medical, trebuia să călătoresc o zi întreagă. Deși drumul nu prezenta urcușuri, trebuia să străbat șapte râuri. Apoi timp de patru ore urcam pentru a ajunge în satul Tataicala, din tribul *Moisu*.

O dată pe lună, toate medicamentele pe care le primeam de la conducerea medicală din Vanuatu trebuiau cărate cu spatele. În general, oamenii din sate, când știau că vin cu medicamente, îmi ieșeau în întâmpinare și le cărau ei. Faptul că mergeau atâta drum având cutiile în spate sau pe cap m-a impresionat. Rugăciunea acestor oameni este ca să se facă un drum până la ei.

În zona de șes din junglă, oamenii care au posibilități pot folosi caii ca mijloc de transport. În alte locuri se poate folosi barca. În zonele în care există drumuri, se folosesc tractoare mari cu motoare puternice. Însă aceste drumuri devin periculoase când plouă și cresc râurile.

Oamenii de aici au multe probleme de sănătate. Plămânilor sunt foarte bolnavi deoarece ei dorm jos, pe niște preșuri făcute din frunzele subțiri ale unui copac. Zona fiind muntoasă, nopțile sunt foarte friguroase. Mulți suferă de reumatism, anemii severe – din cauza dezechilibrului alimentar și boli de piele – din cauza lipsei de igienă.

Bunicul bolnav

Îmi amintesc o ocazie, când telefonul a sunat la ora 22.00. Băiatul unui om m-a chemat într-un sat, la 4-5 ore de mers pe jos, pentru că tatăl lui era foarte slăbit. Mi-a fost greu să găesc pe cineva să vină cu mine, pentru că nu știam drumul și ploaia foarte tare, astfel încât apele creșteau văzând cu ochii. Însă am găsit pe cineva care m-a însoțit, căci „este oare ceva prea greu pentru Domnul?”

Când am ajuns, am observat că toți oamenii din sat mă așteptau, așa că abia a doua zi am reușit să mă ocup de persoana pentru care venisem. Bătrânul acela arăta îngrozitor. Avea o infecție în sânge care se exteriorizase prin infecții foarte mari. Aproape pe tot trupul avea un fel de furunculi neîngrijiiți poate de ani de zile. Așa că m-am apucat să îngrijesc de igiena exterioară, pentru ca mai apoi să-i dau medicamente. Mi-am scos trusa medicală cu toate instrumentele de curățat, fapt care l-a speriat pe bunic. După ce i-am curățat două mari infecții, l-am simțit că se pierde în mâna mea. De teamă, făcuse o lipotimie.

În câteva minute, tot satul a fost lângă mine. Cel mai tare m-am speriat pentru că mâncase, și un val de vomă era să-l sufoce. Gura i se încleștase. Doar am reușit să mă rog și să mă încred în Tatăl, care mi-a pus în minte cum să acționez pentru a-l salva. A fost o mare ușurare pentru mine și bucurie pentru familie atunci când și-a revenit.

M-am gândit mai târziu la cele întâmplare. Pe lângă faptul că bunicul era foarte slăbit din cauza suferinței, el s-a speriat tare de instrumentele medicale. Gândiți-vă că acest bărbat, la 76 de ani, nu văzuse în viața lui o foarfecă, un bisturiu, pensete sau pansamente. Deși i-am explicat ce voi face, a ajuns în stare de șoc. Mi-am dat seama că este nevoie de multă înțelepciune și mult tact să lucrezi cu acești oameni, pentru care Mântuitorul Și-a dat viața.

Vindecătorul bolnav

Într-un sat, am întâlnit un localnic care era un fel de vindecător. Mulți veneau la el pentru a primi ajutor. Bolnavii veneau la el și îi spuneau problemele. Peste noapte sau pe timpul zilei, vindecătorul avea un vis. Uneori bolnavii trebuiau să aștepte mai multe zile până când tămăduitorul visa ceva. În vis i se arăta o plantă, o floare, o rădăcină, coaja unui copac sau o insectă pe care bolnavii trebuiau să o folosească pentru vindecare.

La insistența localnicilor, care spuneau că oricum nu o să-l găsească bolnav cu nimic, acest vindecător a venit și el pentru consultație. Spre surprinderea tuturor și spre

demascarea Satanei, bărbatul avea tensiunea mare, cum nu am întâlnit pe nimeni în Vanuatu, și un plămân răcit. S-a rușinat până acolo că a rămas fără cuvinte, apoi, de față cu toată lumea, a acceptat medicația dată de mine.

După acest eveniment, un bărbat de 39 de ani a venit la vindecător pentru că fusese speriat de un șarpe. Spaima a fost atât de mare, încât inima îi bătea tare, cu aritmii. Era palid, nu mâncase nimic de ceva vreme și aștepta vindecarea de la tămăduitor. În discuția cu acest om, am ajuns să vorbim despre Ființa Supremă, care poate să ne elibereze de toate temerile. Așa se face că omul și-a întors privirea către Domnul, căutând vindecarea.

Imediat, a apărut încă un om de 60 de ani, care venise la vindecător să-l ajute să scape de fumat. Avea buzele și dinții negri. Fuma hârtie făcută sul, în care puneă coajă uscată de copac. Respira ca unul fără plămâni. L-am văzut legat de țigară cu amândouă mâinile și i-am cerut să-mi promită că atunci când mă voi întoarce să-mi spună că a aruncat pungața cu țigări pe care o purta la el.

Cât am fost plecată, m-am rugat stăruitor Tatălui să-i dea eliberarea. La întoarcere, mă aștepta pentru a-mi spune cu lacrimi de bucurie că a aruncat pungața. Mi-a mai spus că nevoia de a fuma se stinsese și nu mai poftea să fumeze. „Este oare ceva prea greu pentru Domnul?” ■

Ella Stigleț este din Cătămărăști-Deal, Botoșani, de profesie asistentă medicală.

Urme pe Stâncă

Luna septembrie în istoria adventistă

septembrie 1833 – William Miller a primit, în absență și fără știrea lui, o licență de predicator din partea Bisericii Baptiste, din care făcea parte. Se pare totuși că el nu a acceptat niciodată să fie hirotonit, nu s-a îmbrăcat în hainele specifice clerului din vremea sa și nici nu a acceptat vreodată titlul de „reverend”.

29 septembrie 1860 – S-a deschis una dintre cele mai importante întâlniri de până atunci – întâlnirea reprezentanților Mișcării Adventiste Sabatariene. Problema organizării a fost principală temă de discuție și interesul tuturor era ca ea să se rezolve într-o manieră cât mai biblică. Întâlnirea a fost condusă de Joseph Bates, iar la final, toți au fost de acord cu înființarea unei asociații care să poarte responsabilitatea lucrării de publicații și a proprietăților micii grupe de credincioși. Numele acestei asociații era Advent Review Publishing Association. Este primul pas făcut spre organizare de către grupa de credincioși adventiști.

1-7 septembrie 1868 – A fost organizată prima adunare oficială de corturi a adventiștilor de ziua a șaptea. Acest tip de întâlniri, destul de comune printre metodiști, fusese preluat cu succes și de Miller. Totuși teama de emoționalism și dezordine îi împiedicase pe adventiști să convoace astfel de întâlniri până în acel moment. Întâlnirea a fost însă un succes, temerile nu s-au adeverit, chiar dacă numărul total al participanților la unele întâlniri a ajuns la 2.000.

15 septembrie 1874 – John Andrews a plecat din Boston spre Europa, însoțit de fiul său Charles, de fiica sa Mary și de Ademar Vuilleumier. A fost primul pastor adventist trimis oficial ca misionar în Europa, la solicitarea grupei de credincioși de aici, care aflaseră mesajul adventist de la M. B. Czechowski. Călătoria a durat aproape o lună, iar la 1 noiembrie 1874, Andrews a început întâlnirile cu reprezentanții credincioșilor adventiști pentru organizarea lucrării de publicații. ■

Adrian Neagu, pastor

Familia genezei și geneza familiei

„Drept răspuns, El le-a zis: «Oare n-ați citit că Ziditorul de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască și a zis: 'De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup? Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.'»

«Pentru ce dar», I-au zis ei, «a poruncit Moise ca bărbatul să dea nevestei o carte de despărțire și s-o lase?» Isus le-a răspuns: «Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele, dar de la început n-a fost așa.» (Matei 19:4-8)

Citeam una dintre predicile despre familie ale unui lider spiritual ortodox. Deși nu împărtășesc viziunea autorului în ceea ce privește familia, mi-a rămas în minte dialogul de la finalul cuvântării dintre el și credincioși:

– Această-i rânduiala a unsprezecea canonică a nunții. Acum vă întreb pe voi, se mai fac astăzi nunți de acestea?

– Nu, părinte!!

Trăim într-o societate în schimbare, trăim timpuri în care familia este atât de lovită. Scade numărul căsătoriilor, cresc dificultățile cu care se confruntă familia, crește numărul divorțurilor.² Unii încep să fie nostalgici ai vremurilor de demult. Unde mai sunt nunțile și mai ales familiile de altădată...? Este durere în întrebarea celui care predică și, în același timp, e durere și în răspunsul ascultătorilor: „Nu, părinte!” Soluția – pentru unii – este întoarcerea la nunta și familia canonică. Ce soluție ar fi pentru noi astăzi?

Răspunsul Mântuitorului din Evanghelia după Matei, capitolul 19, apare într-un cadru similar cu al nostru: „Oare este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta pentru orice pricină?” (Matei 19:3). Se pare că nici atunci nu era greu să ajungi la divorț, mai ales pentru un bărbat. Pe lângă o dezbateră teologică, răspunsul la această întrebare ar fi putut consfinți practicile greșite ale vremii în ceea ce privește familia.

Însă, prin ceea ce a spus, Domnul Isus nu doar că a reafirmat idealul biblic pentru familie, ci, trimitându-ne la origini – „dar de la început n-a fost așa” –, oferă și soluții concrete pentru a-l atinge. Întotdeauna, descoperirea originilor oferă siguranță, stabilitate și, mai ales, o direcție pentru viitor. Nu mă preocupă atât de mult nunta și familia canonică. Îmi doresc mult idealul edenic. În ce constă el?

Omul – bărbatul și femeia nu sunt un accident. Una dintre consecințele tragice ale evoluționismului este relativizarea valorilor morale. Credința în evoluția vieții pe Pământ implică un proces similar al valorilor morale, etice.³ Gândindu-ne la începuturi, descoperim că nu am apărut ca urmare a întâmplării. Diferită de celelalte acte creatoare, crearea omului a avut la bază mai întâi un decret divin. „Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ.»” (Geneza 1:26). Mai mult, modul diferit în care este creat omul, din țărâna pământului, atingerea divină care dă viața și, mai ales, faptul că este purtător al „chipului și al asemănării” cu Creatorul așază ființele umane într-o postură unică. Prin creație avem atâtea privilegii și, în același timp, atâtea responsabilități. „Omul a fost făcut după toate celelalte viețuitoare. Acest fapt reprezintă atât o onoare, cât și o favoare pentru el.”⁴ O înțelegere corectă a familiei pleacă de la înțelegerea unicității și a valorii inestimabile a fiecărei ființe umane, bazate în primul rând pe creație și, mai târziu, pe actul răscumpărării. Fiind făcuți după chipul divin, suntem responsabili înaintea Creatorului și găsim împlinire și pace doar atunci când din nou OMUL – bărbatul și femeia – stă ca ființă rațională în fața Celui ce l-a creat.

Ziditorul, de la început, i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască. Idealul edenic vorbește despre o relație monogamă – este **UN** bărbat și **O** femeie uniți pentru totdeauna în legământul

căsătoriei. Mai este nevoie să subliniem acest adevăr astăzi? Infidelitatea tot mai crescândă și lejeritatea cu care este abordată impun reafirmarea valorilor biblice în familiile noastre, în școlile noastre și în biserică. Există astăzi studii care încearcă să susțină științific poligamia și chiar încercări pentru a o legifera.⁵ Totodată, Dumnezeu a creat **parte bărbătească** și parte **femeiască**. Schimbările legislative, presiunea societății și a mijloacelor media, uneori manualele școlare, prezintă homosexualitatea ca o alternativă, un stil diferit de viață. Orice ar fi, adevărul și condamnarea divină rămân. Adevărul este mai presus de votul majorității, de unele *descoperiri* științifice, de opinia unora sau a altora și de modul în care mă raportez eu la el. În timp ce pentru anumite generații, impactul campaniei mediatică poate fi insesizabil, avem nevoie să ne ducem copiii și tinerii din ce în ce mai des în apropierea grădinii Eden. Aici Dumnezeu a creat „parte **bărbătească** și parte **femeiască**”.

Întâlnirea cu Dumnezeu. Este o idee frumoasă, pe care îmi doresc să o prezentăm din timp copiilor noștri care se apropie de ziua în care vor spune „DA”. Cine este prima Ființă pe care o vede Adam? Pe cine vede mai întâi Eva? Înainte ca să se descopere unul pe celălalt, Adam și Eva au stat mai întâi în mod individual în fața lui Dumnezeu: „Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului...” Apoi citim: „Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om” (Geneza 2:15,22). De fiecare dată, mai întâi este Domnul Dumnezeu. Fiind creștini, suntem pregătiți să întemeiem o familie atunci când am atins maturitatea spirituală. Există persoane care cred că familia va rezolva problemele personale sau pe cele spirituale. Nu! Familia doar amplifică ceea ce este bine sau ceea ce este rău. Anii dinaintea căsătoriei trebuie să fie marcați, mai mult decât orice, de această ședere în singurătate înaintea lui Dumnezeu. Înainte de a fi **noi**, este **EL**. Înainte de **întâlniri**, trebuie să fie **ÎNTÂLNIREA**. Cred că este o lecție esențială.

E timpul! Studiul amintit inițial subliniază că europenii se căsătoresc tot mai târziu.⁶ Pentru aceasta sunt și motivații reale, de ordin educațional, social și adesea economic. Care este vârsta potrivită? Sunt cercetători care susțin că cei căsătoriți cu vârste cuprinse între 20 și 30 de ani sunt sensibil mai împliniți în relația de familie decât cei cu vârste între 30 și 40 de ani.⁷ Dincolo de studii, fiecare filtrăm aceste date prin prisma experienței noastre. Cum a fost în Paradis? În condițiile ideale de acolo, Adam se simte singur. O singură zi și deja e singur. Avea atâtea de descoperit și atâtea activități, și totuși era singur. Cu cât aștepti mai mult, cu atât te obișnuiești cu singurătatea. Pentru a preîntâmpina aceasta, „Domnul Dumnezeu a zis: «Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.» Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească... dar, pentru om, nu s-a găsit niciun ajutor care să i se potrivească” (Geneza 2:18-20). Eva vine la momentul potrivit. Este dorită și așteptată.

Celălalt de lângă tine este o minune și este un egal. „Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei” (Geneza 2:21). Adam ar fi putut fi martor la crearea Evei. Ar fi avut atât de multe de învățat, ar fi fost mândru și s-ar fi simțit superior. Nu! Ea este pentru el o minune, este darul lui Dumnezeu. Biblia scrie: „Cine găsește o nevastă bună găsește fericierea; este un har pe care-l capătă de la Domnul” (Proverbele 18:22).

Crearea din coastă avea să-i amintească mereu faptul că ei sunt una și că ea este egalul lui. Se putea gândi la faptul că a fost creat primul, dar nu trebuia să uite că fără Eva era incomplet. La rândul ei, Eva nu trebuia să uite că a fost creată după Adam – a doua, dar, în același timp, avea măreție prin împlinirea actului creator în urma creării ei: „om... parte bărbătească și parte femeiască.”

Familia înobilează. Familia este locul în care îl descoperim pe celălalt într-un mod atât de profund și ne descoperim mai bine pe noi înșine. Tot aici, Îl înțelegem mai bine pe Dumnezeu atât în relația soț-soție, cât și în cea de părinte-copil. „Dumnezeu dorește ca familia să fie locul cel mai fericit de pe pământ, însuși simbolul căminului din ceruri. Purtând responsabilitățile căsătoriei în cămin, legându-și interesele de Domnul Isus Hristos, bizuindu-se pe brațul și asigurarea Sa, soțul și soția împărtășesc în această unire o fericire pe care îngerii lui Dumnezeu o omagiază.”⁸ Familia aduce binecuvântare, sprijin și împlinire (Rut 1:9 p.p.). În Eclesiastul citim: „Mai bine doi decât unul...” (Eclesiastul 4:9) și argumente sunt din belșug pentru aceasta. Ce a însemnat pentru Adam apariția Evei? Omul trece de la știință la artă. Până în acest moment, se ocupa cu știința. Clasifica, pune nume animalelor. La vederea Evei, apare exclamația și se creează prima poezie: „Și omul a zis: «Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi 'femeie', pentru că a fost luată din om»” (Geneza 2:23).

– Continuare în pag. 21 –

100% BENEFICIU sau NIMIC NU FACI DEGEABA

După 1990, și în România a început să prindă contur conceptul de voluntar. În general, românii au înțeles că a fi voluntar înseamnă să faci ceva, orice, când vrei, cât și dacă vrei, iar dacă nu... să te oprești când îți convine. De asemenea, traducerea în practică a termenului a inclus și ideea gratuității absolute: muncești pe brânci degeaba – voluntar. Spre întărirea celei de-a doua idei, ne conduce însăși societatea modernă, capitalistă: beneficiile vin doar în urma angajării, voluntariatul îți poate aduce doar experiență.

Biblia spune totuși că voluntariatul oferă ceva în plus experienței de viață.

„Ia un sul de carte și scrie în el toate cuvintele pe care ți le-am spus... din ziua când ți-am vorbit..., până în ziua de azi!” (Ieremia 36:2,3). Astfel i-a vorbit Dumnezeu lui Ieremia, care, în ascultare de porunca aceasta, a chemat un prieten credincios, pe Baruc scriitorul, cărui i-a dictat mesajul. După ce a terminat acțiunea de scrib voluntar, este posibil ca Baruc să se fi gândit că implicarea lui a luat sfârșit. Însă, Ieremia fiind încă închis, Baruc este rugat să citească sulul mulțimilor care se adunau la Templu cu ocazia unei zile de post național. Baruc a ascultat, și sulul a fost citit. Reacția împăratului a fost violentă. Cartea a sfârșit în foc, iar autorii ei au fost urmăriți. Însă Dumnezeu nu i-a uitat și, atât pe Ieremia, cât și pe Baruc, El Însuși „i-a ascuns” (Ieremia 36:26).

Această acțiune de voluntariat din partea lui Baruc este impresionantă. Riscându-și viața, muncește gratuit și se implică fără șovăire ori de câte ori i se cere ajutorul. Pentru aceste fapte, răsplata vine direct din partea lui Dumnezeu: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel despre tine, Baruc: «îți voi da ca pradă de război viața ta, în toate locurile unde vei merge»” (Ieremia 45:2,5).

Trăind pe pământ, Domnul Isus a găsit deseori alinare în casa din Betania unde locuiau Maria, Marta și Lazăr. Ni se spune că, în acel loc, „Hristos găsea odihnă de lupta obositoare a vieții publice”, iar cuvintele Lui erau primite în inimi deschise, încât „nu trebuia să le vorbească în parabolă”.¹ Și tot aici găseau, atât El, cât și ucenicii, o masă caldă. Toate aceste fapte de voluntariat,

aparent gratuite, au fost binecuvântate de Dumnezeu printr-un gest similar cazului lui Baruc: oferirea vieții – Lazăr este readus la viață, după ce boldul morții l-a lovit.

În cetatea Iope, o femeie numită Dorca era interesată de „cine avea nevoie de haine călduroase și cine ducea lipsă de simpatie, și cu dragă inimă slujea celor săraci și întristați.”² Satana, încercând să aducă nenorocire asupra tuturor, îndreaptă boldul morții asupra ei.

Rugăciunea fierbinte adresată lui Dumnezeu nu rămâne fără răspuns, și Dorca este readusă la viață în sănătate deplină.

Biblia prezintă multe alte exemple de oameni care, prin implicarea lor în slujirea celor în diferite nevoi, s-au bucurat de binecuvântări deosebite, cât și de asigurarea unei veșnicii de slavă.

Dar chiar mai mult, Dumnezeu oferă și alte beneficii celor care aleg să activeze în lucrarea de voluntariat. Și acestea sunt concrete, măsurabile și recunoscute chiar de știință. Să amintim câteva:

Beneficii medicale

„Facerea de bine este un remediu excelent pentru boală.”³

Studiile sociologice au arătat că „relațiile sociale au un efect binefăcător asupra sănătății mintale”⁴ și că oamenii izolați din punct de vedere social riscă să aibă probleme importante de sănătate, cum ar fi depresia.

Voluntarii sunt mai sănătoși decât nevoluntarii. În cartea *Volunteers. A social Profile*, autorii prezintă studii care arată măsura în care cultivarea slujirii semenilor are un efect benefic asupra sănătății noastre.

Voluntariatul intens (la mai mult de două organizații) a fost asociat cu o reducere de 44% a mortalității, comparativ cu cei care nu au activat în voluntariat. Asupra întârzierii decedului, voluntariatul a avut un impact mai mare decât impactul exercițiilor fizice și aproape la fel ca efortul de a nu fuma. „Elementele-cheie sunt: existența unei

relații pozitive de sprijin și folosirea activității de voluntariat pentru promovarea dezvoltării sănătoase morale, cognitive și expresive a persoanei.”⁵

Beneficii sociale

Voluntariatul construiește încrederea în ceilalți oameni și în instituțiile publice.

Tinerii voluntari au rezultate mai bune la învățătură, obțin rezultate mai bune la examene și, ca urmare, obțin slujbe mai bune. Activitatea de voluntariat ne remodelează relațiile sociale și ne modifică modul în care gândim despre noi înșine.

Oamenii spun că se oferă ca voluntari pentru că vor „să facă lumea mai bună” sau „să facă ceea ce este bine” și de câte ori facem ce este bine ne simțim și noi bine. A-i ajuta pe alții sau a lucra pentru o cauză nobilă ne oferă un simț al misiunii, aducându-ne un scop și o semnificație în viață.

Beneficii moral-spirituale

„Dumnezeu intenționează ca exercitarea generozității să se facă absolut voluntar, nefiind influențată nici măcar de apelurile elocvente menite să trezească compasiunea.”⁶ Privind la exemplul Domnului Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși, de bunăvoie (voluntar) ca plată pentru păcatul omenirii, ne simțim datori să lucrăm pentru semenii noștri.

„Și oricine a lăsat case sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau feciori, sau holde pentru Numele Meu va primi înșutit și va moșteni viața veșnică” (Matei 19:29).

După cum actul credinței ia naștere în inima omului ca urmare a cunoașterii lui Dumnezeu și a dragostei simțite din partea Lui (relație verticală), voluntariatul reprezintă modul de transmitere a acestei relații pe orizontală – de la om la om.

„Mântuitorul cheamă lucrători. Vreți voi să vă înscrieți ca voluntari?”⁷ ■

Adalbert Ghejan este director de programe în cadrul **Asociației Serviciul Umanitar pentru Penitenciare**.

¹ Ellen White, *Hristos, Lumina Lumii*, ed. electronică, pag. 526.

² Ellen White, *Faptele apostolilor*, ed. electronică, pag. 131.

³ Ellen White, *Căminul adventist*, ed. electronică, pag. 448.

⁴ John Wilson, Marc Musick, *Volunteers. A social Profile*, pag. 461.

⁵ *Ibidem*, pag. 469.

⁶ Ellen White, *Mărturii*, vol 3, pag. 414.

⁷ *Ibidem*, vol. 6, pag. 305.

Damian Zanfir – o viață în slujba Domnului

Ștefan Tomoiagă: Spuneți-ne ce vârstă aveți și de cât timp sluiți în lucrarea de predicare a Evangheliei?

Damian Zanfir: Mă bucur de cei 82 de ani pe care i-am primit din partea Domnului și îmi amintesc bine, parcă a fost alaltăieri, de perioada anului 1956, când am fost angajat, iar primele biserici păsătorite au fost București-Belu și Ștefan Vodă.

Ș.T.: În câte districte ați activat de-a lungul timpului și de câtă vreme vă bucurați de slujire pe Valea Vișeuului (jud. Maramureș)?

D.Z.: Au trecut repede anii. După București-Belu (5 ani), au urmat: Plosca (TR) – 6 săptămâni, având câte o cununie religioasă în toate cele 7 duminici; apoi a urmat Pucioasa (DB) – 6 ani, Târgoviște (DB) – 13 ani, Luduș (MS) – 7 ani. În anul 1982, am preluat districtul Vișeu/Leordina (MM), unde am slujit ca pastor timp de 13 ani și pentru puțină vreme și la Sighetul Marmației.

Ș.T.: Cum este să sluiți la 80 de ani?

D.Z.: Când am primit invitația Conferinței de a sluji din nou ca pastor activ în districtul Repedea am răspuns imediat: „Iată-mă, trimite-mă!”, deși aveam 80 de ani și 6 luni. M-am bucurat împreună cu frații din Repedea, Ruscova, Crasna și Poienile de sub Munte timp de 7 luni, iar în acest timp s-au botezat 7 persoane. Parcă așa le-a pregătit Dumnezeu: 7 luni – 7 persoane.

Ș.T.: Dar cum este să botezați la 80 ani?

D.Z.: În iunie 2010, la sfârșitul perioadei de slujire în districtul Repedea erau pregătite pentru botez 6 persoane. Candidații și-au exprimat dorința de a fi botezați în apă curgătoare. Deși afară nu erau mai mult de 12°-13°C, iar temperatura apei nu depășea 10°C, fiind un sezon ploios, le-am respectat doleanța și am coborât împreună în apă. Sunt bucuros că, la 81 de ani, am putut coborî în apa rece de munte pentru a săvârși acest act poruncit de Însuși Domnul Hristos.

Așa mi-am încheiat chemarea de a veni în ajutorul Conferinței, la o vârstă așa de frumoasă, cu un botez minunat în apa rece de munte. Mulțumesc Domnului pentru ajutorul Său și sunt gata să răspund la orice altă chemare din partea conducerii bisericii.

Ș.T.: Ce faceți acum în Sabat?

D.Z.: Merg în fiecare comunitate de la Sighet la Borșa, pe Valea Izei sau Valea Vișeuului și mă bucur alături de frații mei. Prezbiterii se minunează că iau cu mine o Biblie mai mică, să nu fie grea, și când o deschid nu trebuie să-mi pun ochelari, în timp ce ei, deși mai tineri, au nevoie de ochelari. Este încă un har de la Domnul! ■

Ștefan Tomoiagă este secretarul Conferinței Transilvania de Nord.

Educație pentru

„Generația C”

Accesul la tehnologie și informație al „Generației C” a făcut ca prăpastia dintre părinți și copii să fie tot mai mare. De multe ori, părinții devin confuzi, întrebându-se: Cum îmi pot crește copiii într-o lume care diferă atât de mult de cea în care am crescut eu?

Deși acesta este un subiect vast, ne propunem ca în acest articol să abordăm pe scurt două strategii importante în educarea „Generației C”, și anume: dezvoltarea unei interacțiuni puternice părinte-copil, atunci când copilul este mic, și folosirea unui echilibru între acces și exces, pentru a dezvolta un adolescent sănătos.

ÎNCEPE DEVREME!

Ultimele studii din domeniul psihologiei confirmă ceea ce Biblia ne învață de mult timp. Primii ani din viața unui copil, inclusiv perioada intrauterină, influențează puternic dezvoltarea lui ulterioară.

„Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea” (Prov. 22:6).

În cartea *Generation Text*, dr. Michael Osit susține că cele trei deprinderi importante necesare dezvoltării oricărui copil sunt: **deprinderile de comunicare, de luare a deciziilor și de managementul timpului.**

Comunicarea eficientă între tine și copilul tău produce înțelegere, încredere, onestitate și respect. Lipsa ei produce distanță, decepție și neîncredere unul în celălalt.

„Învățați-i cu blândețe și legați-i de inimile voastre. Este o perioadă critică pentru copii. În jurul lor, vor fi tot felul de influențe care tind să-i îndepărteze de voi, lucru pe care trebuie să îl preveniți. Învățați-i să facă din voi confidentul lor. Lăsați-i să vă șoptească la ureche necazurile și bucuriile lor.”²

Sunt câteva lucruri pe care le poți face pentru a dezvolta o **comunicare eficientă** între tine și copilul tău. Încă din primii ani de viață, poartă conversații despre ceea ce s-a întâmplat în timpul zilei: ce ai făcut, văzut, gândit, simțit. Dacă obișnuiești să faci lucrul acesta, este mult mai probabil pentru copilul tău să vină și să

discuți subiecte mai delicate, cum ar fi: sex, droguri, probleme la școală, dependențe etc. Atunci când el vine pentru a discuta o problemă delicată, apreciază-l pentru faptul că alege să stea de vorbă cu tine, oferă-i informații corecte și ajută-l să analizeze din perspectiva sa experiențele avute.

Pentru că trebuie să faci față unui număr imens de alegeri, este cu atât mai necesar pentru copiii „Generației C” să aibă abilitatea de a face **alegeri înțelepte**. Iată câteva lucruri pe care le poți face ca părinte. Ajută-l să vadă în perspectivă! Viața nu se rezumă la AICI și ACUM, ci uneori trebuie să amâne recompensa pentru viitor, ca să poată avea beneficii maxime. Ajută-l să-și ordoneze prioritățile și, nu în ultimul rând, ajută-l să evalueze opțiunile.

Un slab **management al timpului** va avea ca rezultat pierderea oportunităților și eșecul de a se bucura de avantajele pe care le oferă cultura în care copiii trăiesc. Un bun management al timpului poate să fie secretul pentru succesul copilului tău în relațiile sociale. Dacă el ajunge la timp la întâlniri, își îndeplinește sarcinile până la data-limită, va preveni astfel crize în viața sa.

ACCES ȘI EXCES

Mediul social al „Generației C” depășește cu mult spațiul fizic. Având tehnologia la îndemână, cresc șansele ca tinerii să fie acaparați de prieteni și astfel să se depărteze de părinții lor. Acest acces la lumea întreagă produce o nevoie constantă de mai mult, și rezultatul acestui exces afectează procesul identității și al individualizării.

În adolescență, rolul părinților scade treptat, iar rolul prietenilor crește. Abilitatea tinerilor de a fi cu prietenii lor, față către față sau virtual, accelerează separarea de părinți. Problema este că tinerii au posibilitatea să fie cu prietenii prea mult și prea curând. Părinții le oferă copiilor încă de la vârste foarte mici acces la computer și telefon.

Accesul la prietenii lor este excesiv, iar ei nu sunt pregătiți – judecata și autodisciplina nu au ajuns încă la maturitate. Acesta este unul dintre motivele pentru care copiii se apucă de băut, adoptă comportamente de risc și cer lucruri pe care doar câțiva adulți și le permit.

Chiar dacă pentru adolescenți este necesar să se rupă de părinți și să devină independenți, acest lucru trebuie să se întâmple treptat. Copiii trebuie să fie implicați în cât mai multe activități pe care familia le face împreună, cum ar fi: luarea mesei împreună, diferite sărbători ale familiei, vizitarea rudelor, jocuri sportive sau evenimente muzicale. Trebuie să fii rezonabil în așteptările tale, astfel încât ei să poată echilibra timpul pe care îl petrec în familie și îndeplinirea nevoii de a fi cu prietenii. Ca părinte, nu trebuie doar să te intereseze ca el să rămână conectat cu familia, ci trebuie să te intereseze și cu cine interacționează și cine sunt prietenii lui în afara cercului familial.

Pentru a-i oferi copilului tău siguranță este nevoie de stabilirea unor reguli clare. Imaginează-ți copilul jucându-se într-o curte, fiind înconjurat de un gard. Gardul reprezintă limita impusă comportamentului copilului tău. El are libertatea de a se juca în curte, poate lua propriile decizii, dar atunci când sare gardul trebuie să existe unele consecințe sau pedepse. Stabilirea granițelor pentru „Generația C” este necesară și datorită abilității copiilor de a accesa o lume nesupravegheată de adulți.

Dacă, în cele mai multe cazuri, „curtea” este prea mică și nu îi permite copilului să ia propriile decizii, să experimenteze noi comportamente și să-și dezvolte independența, acesta devine furios, din cauza lipsei de autonomie pe care o resimte. Astfel el va încerca să se furișeze cât mai des afară din „curte”. În același timp, dacă aceasta este prea mare, copilul devine derutat.

„Există pericolul ca atât părinții, cât și profesorii să poruncească și să dicteze prea mult, în timp ce nu dau suficientă importanță relației de părtășie cu copiii sau cu elevii lor.”³

Un alt lucru important în educarea copiilor este consecvența. A fi consecvent este extrem de important atunci când îl înveți pe copil un nou comportament. De exemplu, atunci când îi cumperi primul computer, trebuie să exprimi foarte clar regulile de folosire și consecințele încălcării acestor reguli și trebuie să respecti acest plan fără niciun compromis. Poate să existe o anumită flexibilitate atunci când copilul este „în curte” și demonstrează respect pentru limitele oferite.

Ai posibilitatea să-ți ajuți copilul în a deveni un adult remarcabil. A fi părinte este cea mai importantă slujbă pe care cineva o poate avea. Ca părinte, iată ultimul mesaj către tine: Învață să-ți exprimi dragostea și grija pentru copiii tăi! Fii respectuos și onest în relație! Acționează întotdeauna cu integritate și sinceritate! Acceptă-ți copiii, dar și pe alții pentru ceea ce sunt, nu pentru ceea ce câștigă sau au! Ajută-ți copiii să atingă standarde mai înalte, pentru ca și ei să poată face lucrul acesta pentru copiii lor! Învață-i să studieze Biblia și să trăiască **autentic**. Fă lucrurile acestea și vei transforma astfel „Generația C” în „**Generația nemuritoare**”! ■

Emanuel Ban este directorul Departamentului de Tineret în **Conferința Transilvania Nord**.

¹ O'Connor et al., 2003, Van den Bergh & Marcoen, 2004.

² Ellen White, *Căminul adventist*, pag. 191.

³ Ellen White, *Căminul adventist*, pag. 192

Învățământul organizat de culte (II) **Gelu Panait | Juridic**

Extras din LEGEA nr. 489, din 28 dec. 2006, privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor

Art. 36

(1) În centrele de plasament organizate de instituțiile publice, particulare sau aparținând cultelor, educația religioasă a copiilor se face conform apartenenței lor religioase.

(2) În centrele de plasament, indiferent de finanțator, educația religioasă a copiilor cărora nu li se cunoaște religia se face doar cu acordul persoanelor stabilite prin actele normative incidente în acest domeniu.

Art. 37

Salarizarea personalului didactic și administrativ din unitățile de învățământ teologic neintegrate în învățământul de stat se asigură de către culte. La cererea cultelor, statul, prin Ministerul Culturii și Cultelor, poate asigura o contribuție la salariu, proporțional, în raport cu numărul membrilor acestora.

Art. 38

Echivalarea și recunoașterea diplomelor și a certificatelor de studii teologice obținute în străinătate se fac în condițiile prevăzute de lege.

Art. 39

(1) Cultele recunoscute au dreptul de a înființa și administra forme de învățământ confesional de toate nivelurile, profilurile și specializările, în condițiile legii.

(2) Diplomele pentru absolvenții unităților și instituțiilor de învățământ particular, confesional, organizate de cultele religioase se eliberează potrivit legislației în vigoare.

(3) Statul va susține financiar învățământul confesional, în condițiile legii.

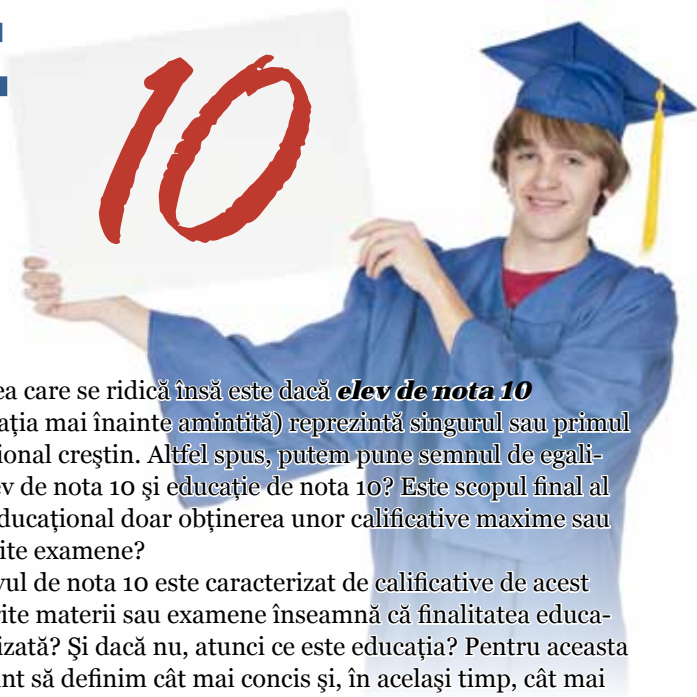
(4) Unitățile de învățământ confesional dispun de autonomie organizatorică și funcțională, potrivit statutelor și canoanelor lor, în concordanță cu prevederile legale ale sistemului național de învățământ.

(5) În învățământul confesional se pot înscrie elevi sau studenți, indiferent de religie sau confesiune, garantându-se libertatea educației religioase a acestora, corespunzătoare propriei religii sau confesiuni. ■

Gelu Panait, jurist, Uniunea de Conferințe

EDUCAȚIE

de nota 10

Aspune despre o persoană că este de nota 10 înseamnă a-i oferi calificativul cel mai înalt. Această evaluare îți așază în față un om de caracter, poate o persoană căreia nu ai ce să-i reproșezi, pe care o apreciezi și care constituie un model pentru tine.

A aprecia însă un elev ca fiind de nota 10 este altceva. Aceasta îți trezește cu adevărat sentimente de uimire și admirație. Înseamnă că are media generală 10, că a obținut de asemenea 10 la diferitele examene școlare (examen național de evaluare, bacalaureat, licență etc.). Îți imaginezi un copil sau un tânăr cu o minte scilpitoare, o memorie bună și care învață foarte bine. Cu siguranță că ai vrea ca el să fie copilul tău, prietenul tău, tânărul din biserica ta, elevul din școala ta.

Întrebarea care se ridică însă este dacă **elev de nota 10** (cu semnificația mai înainte amintită) reprezintă singurul sau primul ideal educațional creștin. Altfel spus, putem pune semnul de egalitate între elev de nota 10 și educație de nota 10? Este scopul final al procesului educațional doar obținerea unor calificative maxime sau mari la diferite examene?

Dacă elevul de nota 10 este caracterizat de calificative de acest nivel la diferite materii sau examene înseamnă că finalitatea educației este realizată? Și dacă nu, atunci ce este educația? Pentru aceasta este important să definim cât mai concis și, în același timp, cât mai exhaustiv educația din perspectivă creștină.

Întrucât procesul educațional este centrat pe modelarea elevului, primul pas care trebuie făcut în demersul de definire constă în determinarea naturii umane, precum și a scopului existenței omului.

Ellen White afirma următoarele: „Pentru a înțelege ce se cuprinde în lucrarea educației, trebuie să luăm în considerare atât natura omului, cât și scopul pe care l-a avut în vedere Dumnezeu atunci când l-a creat. De asemenea, trebuie să mai înțelegem schimbarea care a avut loc în starea sa, prin cunoașterea răului și planul lui Dumnezeu pentru împlinirea scopului Său minunat în lucrarea de educație a neamului omenesc” (*Educație*, pag. 14,15).

Potrivit Scripturilor, la creație, oamenii erau ființe pline de dragoste, de bunătate, erau demne de încredere, raționale și neprihănite. Așa cum citim în Geneza 3, prin cădere, omenirea s-a schimbat. L-a respins pe Dumnezeu, alegând să meargă pe propriul drum. Drept urmare, oamenii s-au înstrăinat și s-au îndepărtat de Dumnezeu (Gen. 3:8-10), de semenii lor (Gen. 3:11,12), de ei înșiși (Gen. 3:13) și de lumea naturală (Gen. 3:17,19).

Chipul divin din om a fost corupt în toate aspectele, pentru că el a ales să se separe de sursa vieții. Urmarea a fost moartea (Gen. 2:17; 3:19). În acest punct începea descoperirea și demararea planului divin de răscumpărare a umanității prin Fiul, cea de a doua Persoană a Sfintei Treimi.

Pornind de la aceste realități esențiale, putem postula că educația creștină este demersul prin care omul este readus la statutul pierdut prin păcat, demers în care Isus Hristos este Marele Învățător, iar profesorii, părinții și toți cei implicați în procesul educațional sunt ajutoarele Sale, fiecare îndeplinind un rol specific. Suntem îndreptățiți astfel să afirmăm că „răscumpărarea este obiectul educației” și că „scopul cel mai înalt al educației este de a ajuta pe oameni să-L cunoască pe Isus ca Domn și Mântuitor al lor” (*Educație*, pag. 16, 29).

„Lucrarea educației și lucrarea mântuirii sunt una. (...) Primul efort al profesorului și scopul lui constant trebuie să fie acela de a-l ajuta pe elev să înțeleagă aceste principii și să intre în acea relație cu

Hristos care să facă în așa fel încât principiile să devină o putere care să le stăpânească viața” (*Educație*, pag. 30).

Această perspectivă nu justifică neglijarea dimensiunii intelectuale a procesului educativ, nu transformă școala în biserică și nu scoate din curriculum materiile cu caracter științific, ci subordonează și abordează totul din perspectiva concepției creștine despre lume și viață, concepție ce izvorăște din descoperirea de Sine a lui Dumnezeu, Biblia. „Adevărata educație nu ignoră valoarea cunoștințelor științifice sau a realizărilor literare, dar mai presus de informație, ea apreciază puterea, mai presus de putere, apreciază bunătatea; mai presus de achizițiile intelectuale, ea apreciază caracterul. Lumea nu are atât nevoie de oameni cu un intelect puternic, cât de oameni cu un caracter nobil. Ea are nevoie de oameni ale căror capacități sunt controlate de principii stabile” (*Educație*, pag. 225).

Fără această perspectivă asupra naturii și scopului educației creștine putem ajunge la rezultate dezastruoase și chiar fatale. La un astfel de rezultat se ajunge „atunci când îndemnul inimii sau principiile stabilite sunt neglijate, în efortul de a achiziționa o cultură intelectuală sau când interesele veșnice sunt trecute cu vederea, din dorința după avantaje trecătoare” (*Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pag. 49).

Prin urmare, educația de nota 10 depășește evaluarea realizată cu ocazia unui examen, cu toate că și aceasta este importantă și are un rol pe măsură. Educația creștină privește elevul din perspectiva nevoilor sale esențiale, în lumina veșniciei. Așadar, putem concluziona că nevoile cele mai mari ale ființei umane sunt de natură spirituală. Din această perspectivă spirituală, omul, în starea lui naturală, este dezorientat, pierdut.

De aceea, primul și al doilea scop al educației creștine sunt de natură spirituală: cunoașterea de către elev a lui Hristos ca Mântuitor personal și dezvoltarea unui caracter creștin.

În timp ce scopurile spirituale sunt de cea mai mare importanță, ele nu sunt singurele scopuri importante. Cultura intelectuală și pregătirea pentru o slujbă sunt, de asemenea, funcții importante ale școlii, pentru că ființele umane nu sunt numai ființe spirituale. Văzute din această perspectivă, adunarea de informații și însușirea de deprinderi de muncă sunt funcții valide ale școlii. Datoria școlii creștine este să-i ajute pe elevi în îndeplinirea acestor sarcini. Este important de observat că, în timp ce unii dintre absolvenții școlilor creștine vor lucra pentru biserică sau pentru alte organizații religioase, mulți alții vor intra în lumea economică, obținând posturi în afara bisericii. Scopul nu este ca toți să devină pastori sau profesori în școlile creștine, ci ca fiecare elev să își însușească spiritul slujirii și dorința de a-i ajuta pe alții în orice slujbă îndeplinită.

Cea mai mare nevoie a societății, bisericii și familiilor este ca tinerii și copiii să primească o educație de nota 10. Nu ne putem mulțumi doar cu note bune, ci trebuie să luptăm și să lucrăm pentru elevi buni, pentru tineri care să aibă o relație mântuitoare cu Domnul Isus, pentru tineri de caracter care să stea de partea adevărului, chiar dacă s-ar nărui cerul, pentru tineri care prețuiesc capacitățile intelectuale dăruite de Dumnezeu și le cultivă cu cea mai mare atenție.

Aceasta presupune continuarea procesului de creștere a calității din școlile noastre, prin atingerea unor obiective specifice: (1) cadre didactice și personal auxiliar de înaltă ținută spirituală, morală, misionară și profesională; (2) colaborarea constructivă a părinților și bisericii cu școala, ca unii care au responsabilități în acest demers educațional, și (3) îmbunătățirea bazei materiale.

Pe de altă parte, trebuie să continuăm să depunem eforturi pentru a înființa instituții de educație ale bisericii, de la grădinițe până la licee și facultăți, iar în paralel cu aceasta să ne pregătim personal didactic corespunzător.

Și nu în ultimul rând, conducătorii bisericii, pastorii și liderii bisericilor locale să promoveze și să susțină educația creștină, conștienți fiind de faptul că ea este rânduită de Dumnezeu ca mijloc important de creștere a spiritualității bisericii și a împlinirii misiunii acesteia de a duce Evanghelia în toată lumea.

„În scurtă vreme, tinerii trebuie să preia sarcinile pe care le poartă acum lucrătorii mai în vârstă. Am pierdut timp neglijând să le dăm tinerilor o educație solidă, practică. Cauza lui Dumnezeu progresa constant, iar noi trebuie să ascultăm comanda: «Înainte!» Este nevoie de tineri și tineri care nu se vor înclina după împrejurări, care umblă cu Dumnezeu, se roagă mult și depun eforturi susținute pentru a aduna lumină cât pot de mult.” (*Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pag. 537)

Copiii noștri merită o educație de nota 10, singura educație care poartă aprobarea lui Dumnezeu! ■

Romică Sirbu
este directorul
Departamentului
Educație și
Familie, Uniunea
Română.

Aruncă-ți pâinea pe ape...

„Aruncă-ți pâinea pe ape și după multă vreme o vei găsi iarăși.”

(Eclesiastul 11:1)

Să arunci pâinea pe ape și să crezi că o vei găsi după o anumită vreme te face să îți pui întrebarea: De ce să o mai arunci? Nu ar fi mai ușor să o păstrezi? Și, dacă e pâine, mai ales dacă e proaspătă, coaptă pe vatră, de ce să n-o mănânci cu familia? Iar dacă vrei să fii mai generos, să îți chemi prietenii sau frații, căci, dacă tot e pâine, trebuie să fie mâncată!

A arunca pâinea pe ape pare mai degrabă să implice faptul că nu va mai fi nicio șansă de a o găsi, mai ales dacă râul e curgător și se varsă în mare. Și ce este o pâine pentru o balenă sau un rechin?! Iar dacă apa e stătătoare înseamnă că „are balta pește”, care este flămând, cu siguranță. Indiferent dacă este curgătoare sau stătătoare, apa nu generează pâine, ca să poată fi găsită după o anumită vreme, scurtă sau lungă.

Oare care să fie explicația pentru îndemnul de a o arunca pe ape, când ea este cerută de fiecare om în rugăciunea zilnică: „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi” (Matei 6:11)?

De ce să o ceri pentru ca apoi să o arunci cât mai departe? Și, de fapt, ceea ce noi obișnuim să aruncăm sunt obiectele și lucrurile de care nu mai avem nevoie, nici decum pâinea, care ne menține viața și care este indispensabilă, la fel ca apa. Totuși Mântuitorul spune că „omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului” (Deut. 8:3).

Dacă am folosi simbolistica PÂINEA = VIAȚĂ, iar APE = OAMENI și am parafraza Eclesiastul 11:1 astfel: *Aruncă-ți viața pentru oameni și după multă vreme o vei găsi*, atunci textul ar căpăta un alt sens, pe care îl apreciază și îl recomandă chiar Isus, spunând: „Oricine vrea să își păstreze viața o va pierde” (Marcu 8:35). Și te mai întrebi acum de ce n-o arunci, n-o oferi pentru ca astfel să o regăsești?

Aționează acum, nu risipi, ci investește-ți cu mare încredere timpul, banii, energia, înțelepciunea și alte capacități pe care le ai, pentru slujire, căci aceasta e

pâinea (viața) aruncată și regăsită nu după multă vreme, ci foarte curând.

Dacă dorești să afli despre locuri și oameni care au nevoie de implicarea ta și cauți un nou imbold spiritual, te invit să ni te alături, în zilele de 7 și 8 octombrie 2011, la Convenția ASI România, care va avea loc la Stupini, Brașov.

Stimați membri ASI România și stimați membri ai bisericii, vă anunțăm că plănuim cu mult drag acest eveniment ca un moment de înviore și de redescoperire a talanților pe care El ni i-a încredințat să îi punem la schimbător – să-i investim. Dumnezeu este Cel care ne face nenumărate daruri și suntem invitați să ne dăruim celor care au nevoie de noi. Descoperind acest lucru, ne dăm seama că, de fapt, viața noastră are un rost.

Suntem bucuroși de faptul că vorbitorul special în ocazia aceasta va fi fratele Paolo Benini, responsabil cu Lucrarea Personală și Școala de Sabat în cadrul Diviziunii Euro-Africa. De asemenea, vom avea ocazia să ascultăm mărturii și experiențe și să participăm la un program de închinare comună și de partășie. Vom pregăti, ca de fiecare dată, și un concert care să ne înalțe inimile mai aproape de cer.

Vă invităm să nu ezitați și să ne cereți toate detaliile pe care doriți să le aflați, contactându-ne prin e-mail, la adresa office@asiromania.ro sau prin telefon, la numerele: 0265. 320.548; 0746.259.394, sau vizitând pagina noastră de internet www.asiromania.ro sau cea de facebook.

Fiecare dintre noi să dăruim din viața noastră pentru binele semenilor noștri, indiferent unde ne aflăm, îndeplinind chemarea Celui care ne-a dăruit viață din viața Sa, pentru ca El să „vadă rodul muncii sufletului Lui” (Is. 53:11) în noi, să Își regăsească viața Sa în noi... după multă vreme... ■

Remus Bența, președinte ASI România

Darul împăcării

– Continuare din pag. 9 –

În experimentarea sfințirii nu ne sunt de folos ideologiile religioase orientale, care excelează în misticism și perfecționism. Nici provocările filosofiei *New Age* nu ne duc la țintă. Sfințirea nu înseamnă îndumnezeire, nici perfecțiune absolută, nici replicarea lui Hristos în noi.

Sfințirea înseamnă, mai întâi, o nouă relație cu Dumnezeu și un nou statut. În al doilea rând, înseamnă dezvoltare morală, în timp ce suntem în Hristos.

Sensul primar al sfințirii este acela că Dumnezeu ne-a pus deoparte pentru Sine (Lev. 19:2). Această lucrare este instantanee, ca și îndreptățirea atribuită nouă („socotiți neprihăniți”). Acest aspect al sfințirii este redat prin verbe la trecut: „am fost sfințiți”, „ați fost sfințiți” (1 Cor. 6:11; Evrei 10:10; Faptele 20:32; 26:18; 1 Petru 1:2).

Sensul următor al sfințirii este creșterea în Hristos. Din sfințirea ca apartenență se dezvoltă sfințirea ca devenire, adică sfințirea morală. „Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El se curăță, după cum El este curat.” (1 Ioan 3:2,3). Duhul Sfânt, în cooperare cu voința noastră, produce această creștere (Gal. 5:22,23). Apostolul Pavel descrie această experiență ca moarte față de păcat și înviere pentru neprihănire (Rom. 6). Trupul păcatului este dezbrăcat de puterea lui (v. 6), păcatul nu mai stăpânește în noi (v. 11-14). Acum „trăim o viață nouă” (v. 4) și participăm la realitățile veacului viitor (Col. 3:12 – 4:6). Acum umblăm în lumină, în adevăr și în dragoste. Noul Testament menționează de 95 de ori „umblarea” noastră cu Dumnezeu. Apostolul Pavel insistă cel mai mult asupra umblării noastre conform eticii lui Hristos (Rom. 8:4,5; Gal. 5:16-25; Rom. 12:1 – 15:7; Ef. 4:17-32 etc.). În timp ce suntem încă vulnerabili în fața ispitelor, relația noastră constantă cu Hristos ne face biruitori. Nu mai trăim „după îndemnulurii firii pământești, ci după îndemnulurii Duhului” (Rom. 8:4).

Dacă există un îndemn important pentru înțelegerea și experimentarea sfințirii, optez pentru următorul:

Să nu confundăm sfințirea noastră cu sfințenia absolută a lui Hristos! Să nu cuantificăm sfințirea prin faptele noastre bune! Să nu facem speculații perfecționiste cu privire la generația finală. Dimpotrivă, să cultivăm împăcarea cu Dumnezeu! Să ne bucurăm din plin de îndreptățirea și sfințirea deja realizate de Hristos pentru noi! Să creștem în Hristos prin credință, rugăciune, cunoașterea Scripturilor și veghere! Să cerem cu ardoare plinătatea Duhului Sfânt în noi și o atitudine cu totul ostilă față de păcat! Să nu uităm că sfințirea vieții noastre este monitorizată de Duhul Sfânt, nu de încordările noastre legaliste! Duhul Sfânt știe cum și până unde să ne crească, în așteptarea revenirii lui Hristos, Domnul nostru. ■

Adalbert Orban este pastor în Atlanta, Statele Unite.

Familia genezei și geneza familiei

– Continuare din pag. 13 –

Familia începe cu binecuvântarea divină. Indiferent de presiunile din jur, drumul spre o familie fericită rămâne același peste ani: ne întâlnim cu El, îl descoperim pe celălalt și apoi mergem împreună la Dumnezeu pentru binecuvântare: „Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: «Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ»” (Geneza 1:28). Binecuvântarea divină marchează începutul relației de familie și este urmată de unirea deplină, de conviețuire: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup” (Geneza 2:24).

Anul aceasta se anunță deja multe nunți. Am clase de consiliere premaritală cu șase cupluri. Unii abia au împlinit 20 de ani, alții au spre 30. Mă rog ca ei să formeze familii fericite. Mă rog ca voi să aveți o familie fericită și, dincolo de cuvinte, să le putem transmite copiilor noștri și tinerilor din biserică un exemplu care se apropie de idealul biblic. Și, cine știe... poate că și eu, la una dintre nunți, mai spre toamnă, voi întreba: Acum vă întreb pe voi, se mai fac astăzi nunți de acestea, mai sunt asemenea familii? M-aș bucura să aud: „Da!”. ■

- 1 Părintele Cleopa, <http://www.sfaturiortodoxe.ro/pcleopa/32nunta.htm>.
- 2 Institute for family policies; *Report on the evolution of family in Europe in 2009 y Informe evolución de la familia en espana 2010. (Rata căsătoriilor a scăzut în Europa din 1980 până în prezent cu 25%. Vârsta medie la care se căsătoresc europenii este de 30 de ani. Spania este pe primul loc în Europa, în privința creșterii numărului de avorturi. În Europa, rata divorțurilor raportate la căsătorii este în medie de 55%, în Spania de 62%. Tot Spania se află pe primul loc în Europa în privința creșterii ratei divorțurilor: 268% între 1997-2007).*
- 3 Michael Shermer. *The Science of Good and Evil*, Henry Holt and Company, New York, 2004.
- 4 Matthew Henry, *Comentario de la Biblia Matthew Henry en un tomo*, Editorial Unilit, Miami, 2003.
- 5 David P. Parash, Judith E. Lipton, *The Myth of Monogamy: Fidelity and Infidelity in Animals and People*, Henry Holt and Company, New York, 2001.
- 6 Institute for family policies, *Informe evolución de la familia en espana 2010*.
- 7 Norval Glenn and Elizabeth Marquardt, *Hooking Up, Hanging Out, and Hoping for Mr. Right*, Institute for American Values, New York, 2001, pag. 12.
- 8 Ellen G. White, *Căminul adventist*, pag.102, orig.

Sergiu Eduard Gavril este pastor în Madrid, Spania.

ISTORIA VIZIUNII DESPRE

Viziunea avută de Ellen White cu ocazia unei înmormântări

Viziunea de la Lovett's Grove, Ohio, dintr-o duminică după-amiază, în luna martie a anului 1858, a fost printre cele mai importante. În această [viziune], subiectul marii lupte dintre Hristos și îngerii Săi, pe de o parte, și Satana și îngerii săi, pe de altă parte, a fost văzut ca o înlănțuire continuă de evenimente pe parcursul a șase mii de ani. Această viziune i-a plasat pe adventiștii de ziua a șaptea pe o poziție unică. Astfel ei și-au conturat o concepție clară cu privire la felul cum acționează Providența asupra istoriei lumii noastre, concepție total opusă celei a istoricilor seculari, care văd evenimentele istoriei ca pe o interacțiune a intervențiilor umane, fiind adesea în mod aparent rezultatul întâmplării sau al mersului natural a lucrurilor. Cu alte cuvinte, viziunea aceasta și altele despre marea luptă au avut ca rezultat o filozofie a istoriei care răspunde numeroaselor întrebări și, printr-o proiecție profetică, face sigură victoria finală a binelui asupra răului.

Cadrul viziunii

Pentru aceasta, trebuie să ne întoarcem în timp, în anul 1858, și să urmărim evenimentele.

Citirea mărturiei lui Ellen G. White la Conferința de la Battle Creek din noiembrie 1857 a avut ca rezultat o reacție foarte favorabilă și hotărârea fermă ca acea mărturie să fie publicată. Tot la acea conferință, James White a făcut o prezentare mișcătoare despre „unitatea și darurile bisericii”. Se spune că aceasta „a părut să aibă un loc în inima oamenilor”, mulți exprimându-și bucuria că subiectul „și-a câștigat rolul adecvat în biserică”.

Drept răspuns, J. White a prezentat din nou subiectul [despre unitate și daruri] în patru articole din *Review and Herald*, în numere succesive, până la sfârșitul anului. Totodată, în numărul din 31 decembrie și în următorul publicat în ianuarie, au apărut articole scrise de el și intitulate „O schiță a evoluției adevărului prezent”. Acestea au încălzit inimile credincioșilor.

În cadrul acelorași materiale au fost publicate articolele 8 și 10 dintr-o serie de 28, scrise de Uriah Smith sub titlul „Rezumate ale adevărului prezent”. Acestea au fost printre primele articole din *Review* însoțite de ilustrații. Gravurile făcute de Uriah Smith, prin utilizarea îndemânatică a uneltelor specifice, zugrăveau fiarele și chipurile văzute de Daniel și Ioan în viziune profetică.

Demnă de evidențiat este evoluția înregistrată de publicațiile din limbile franceză și germană², puse curând la dispoziția celor care doreau să ducă întreita solie îngerescă celor din alte țări și de alte limbi. [...]

Întâlniri în Ohio

S. W. Rhodes, care lucra în Ohio, a anunțat în *Review* că vineri, 26 februarie, urma să aibă loc o conferință în Green Spring [Ohio], începând cu ora 14:00. James White adăuga o notă: „Intenționăm să fim prezenți pe 26 la conferința de la Green Spring și să ne întâlnim pe 6-7 martie cu frații din Gilboa. S-ar putea să stăm 3-4 săptămâni în Ohio.”³

Călătorind cu trăsura împreună cu doi nou-converțiți, în persoana doamnei și domnului Tillotson, James și Ellen White au participat la întâlnirea de la Gilboa. Biserica de acolo a fost scoasă din întuneric printr-o viziune dată lui Ellen White.

La sfârșitul săptămânii următoare, între 13 și 14 martie, se aflau la Lovett's Grove.

Întâlnirile [de acolo] au avut loc la școala de stat, cu participarea converțiților câștigați prin slujirea fructuoasă a lui G. W. Holt.⁴ James White a relatat experiența: „Pe 13 și 14 martie ne-am bucurat din plin alături de tânăra biserică din Lovett's Grove. Truda fratelui Holt a fost foarte binecuvântată în acest loc. El consideră că aproape 40 [de oameni] păzesc aici Sabatul. Acum câteva săptămâni nu era nimeni. Ne-am bucurat nespuse împreună cu acești frați. Prima zi [adică duminică], Dumnezeu Și-a manifestat puterea într-un mod minunat în prezența acestei adunări numeroase. Câțiva s-au hotărât să respecte Sabatul Domnului și să se alătore poporului lui Dumnezeu.”⁵

Viziunea marii lupte

Relatând despre întâlnirea de duminică după-amiază, Ellen White scria: „La Lovett's Grove, Domnul S-a întâlnit cu noi și binecuvântarea Lui a coborât peste noi. În după-amiaza primei zile, a avut loc o înmormântare în clădirea școlii unde se desfășurau întâlnirile noastre. Soțul meu a fost invitat să vorbească în acea ocazie. Nu toți oamenii au putut intra în clădire. Soțul meu a fost binecuvântat și puterea adevărului părea că îi impresionează pe ascultători.

Când și-a încheiat cuvântarea, m-am simțit îndemnată de Duhul Domnului să-mi prezint mărturia. În timp ce eram călăuzită să vorbesc despre venirea lui Hristos, despre înviere și speranța încurajatoare a creștinului, sufletul meu triumfă în Dumnezeu. Mă adăpam din apele bogate ale mântuirii. Cerul, dulcele cer era magnetul care ridica sufletul meu. Am fost luată în viziunea slavei lui Dumnezeu. Mi-au fost descoperite multe lucruri importante pentru mine și biserică” (*Spiritual Gifts*, vol. 2, pag. 265, 266).

MAREA LUPTĂ

a dezvăluit detaliile ascunse ale modului cum funcționează universul.

Viziunea a durat două ore,⁶ cei prezenți care umpleau clădirea școlii urmărind cu mare interes tot ce se petrecea. Când viziunea s-a încheiat, prietenii și rudele celui decedat, împreună cu o parte dintre cei prezenți, au însoțit sicriul la cimitir. Ceilalți au rămas să o asculte pe Ellen White, care a continuat să relateze pe scurt ceea ce îi fusese arătat în viziune despre glorioasa răsplată a celor credincioși.

Sfaturi pentru noii credincioși

I-au fost prezentate multe lucruri. O parte a viziunii a fost dedicată instruirii și încurajării noilor credincioși din Ohio, dintre care unii făceau parte din familii divizate în privința acceptării mesajului.

„Am văzut [scrisa ea mai târziu] că aceia care mărturisesc adevărul ar trebui să țină sus stindardul și să-i convingă pe ceilalți să li se alătore. Am văzut că unii vor fi nevoiți să meargă singuri pe calea cea dreaptă. Partenerii de viață și copiii lor nu vor merge alături de ei pe calea tăgăduirii de sine.

Viața acelor peregrini singuratici care urmează exemplul Stăpânului lor binecuvântat ar trebui să fie caracterizată întotdeauna de răbdare și stăpânire de sine. Ei vor avea de îndurat multe încercări, dar au o speranță care le întărește sufletul, care îi poartă mai presus de încercările pământului, care îi ridică deasupra disprețului, batjocurii

și defăimării. Cei care au o astfel de speranță nu ar trebui niciodată să se lase stăpâniți de un spirit aspru, rigid. Acesta nu le va face decât rău sufletului lor și pe prietenii lor îi va îndepărta de adevăr. Purtați-vă delicat cu ei. Nu le dați nicio ocazie să defăimeze cauza lui Hristos; dar nu renunțați niciodată la adevăr ca să mulțumiți pe cineva. Fiți hotărâți, fiți constanți, fiți fermi, nu vă clătinați” (*Ibid.*, vol. 1, pag. 266).

Bazându-și remarcile pe viziune, ea a dat câteva sfaturi practice despre atitudinile care ar trebui luate față de rude apropiate care nu cred în adevărul propovăduit: „Dar dacă partenerii de viață sau copiii nu vi se vor alătura, dacă nu îi puteți ajuta să răspundă cerințelor adevărului, faceți-le viața de aici cât mai plăcută, deoarece bucuria lor va fi doar această biată viață. Dar nu lăsați ca datoria voastră față de ei să împiedice datoria voastră față de Dumnezeu. Urmăriți calea care merge înainte. Nu lăsați ca ceva din ceea ce fac sau spun ei să smulgă de la voi un cuvânt de mânie.

Voi aveți o speranță care vă aduce alinare în mijlocul dezamăgirilor și încercărilor vieții. Partenerii de viață și copiii voștri care vor alege să nu meargă pe calea strâmtă alături de voi, purtându-și crucea, nu vor avea această alinare divină. Ar trebui să vă fie milă de ei, pentru că singurul cer pe care îl vor avea vreodată va fi această lume” (*Ibid.*, pag. 266, 267).

O altă parte a instrucțiunilor primite de ea va fi înțeleasă în lumina unui comentariu făcut de James White în raportul privitor la experiența din Lovett’s Grove. El scria: „Noi vedem cauza din Ohio într-o condiție de prosperitate. Există printre frați multă bunăstare, care ne temem că îi va atrage pe mulți dintre ei la pierzare.”⁷

Continuându-și sfatul, Ellen White scria: „Mi s-a arătat că toți cei care mărturisesc adevărul prezent urmează să fie puși la probă, încercați. Ei își vor dovedi dragostea față de venirea lui Isus și o vor manifesta față de alții doar dacă este una veritabilă. Am văzut că nu toți vor trece testul. Unii iubesc lumea aceasta atât de mult încât dragostea lor pentru adevăr va dispărea” (*Ibid.*, pag. 267, 268).

Apoi lui Ellen White i-a fost arătat răspunsul care ar trebui să vină din inima celor care au fost binecuvântați cu resurse materiale: „Am văzut că ei ar trebui să spună bucuos: Iată, Doamne, pârțica din bogățiile pământului pe care mi-ai dat-o cu împrumut! Ia oricât vrei din ea. Ia-o pe toată, este a Ta. Ajută-mă să-mi fac partea în salvarea semenilor și ia-mă împreună cu cei mântuiți, ca să locuiesc veșnic cu Tine” (*Ibid.*, pag. 270).

O perspectivă asupra luptei de veacuri

Într-un paragraf scurt [în prima relatare publicată a experienței de la Lovett's Grove], Ellen White a prezentat ceea ce este considerat azi a fi principala temă a viziunii din 14 martie.

„În viziunea de la Lovett's Grove, s-a repetat o mare parte a mării lupte pe care am văzut-o cu zece ani în urmă și mi-a fost arătat că trebuie să o pun pe hârtie” (*Ibid.*). Cel mai probabil că au fost scenele asupra cărora a stăruit în prezentarea făcută în clădirea școlii după încheierea înmormântării. Ea a declarat că „o puternică solemnitate i-a cuprins pe cei care au rămas” (*Ibid.*, pag. 271).

A fost totodată o experiență solemnă chiar și pentru Ellen White, deoarece pe lângă faptul că a fost instruită să scrie viziunea mării lupte, i s-a arătat următorul lucru: „Eu ar trebui să lupt cu puterile întunericului, deoarece Satana va face eforturi susținute ca să mă oprească, dar îngerii lui Dumnezeu nu mă vor părăsi în luptă; trebuie să-mi pun nădejdea în Dumnezeu” (*Ibid.*, pag. 270).

Ce însemnau toate acestea? Avea să afle înainte să ajungă acasă. A doua zi, familia Tillotson i-a dus cu trăsura lor confortabilă la stația de tren din Freemont, de unde au luat trenul spre Jackson, Michigan. În acest moment, Ellen White face o scurtă consemnare: „În timpul călătoriei ne-am făcut planurile pentru scrierea și publicarea cărții intitulată *Marea luptă*, imediat după întoarcerea noastră acasă. Apoi m-am simțit ca de obicei.

După sosirea trenului în Jackson, am mers la fratele Palmer. Eram în casa lui de puțin timp când, în timp ce discutam cu sora Palmer, limba mea a refuzat să rostească ce doream să spun și îmi dădea senzația că era mare și amortită. O senzație ciudată, rece, am simțit deodată la inimă, mi-a cuprins capul și a coborât pe partea dreaptă a corpului. Pentru o vreme mi-am pierdut cunoștința, dar am fost trezită de cuvintele unei rugăciuni stăruitoare.

Am încercat să-mi folosesc brațul stâng sau mâna stângă [a continuat ea], dar erau complet inerte. Pentru o secundă am crezut că voi muri. Era al treilea atac de paralizie suferit și chiar dacă eram la 50 de mile de casă, nu mă mai așteptam să-mi văd din nou copiii. Am rememorat momentele pline de înălțare sufletească de care mă bucurasem la Lovett's Grove și am crezut că

fusese ultima mea mărturie. Eram împăcată cu gândul că voi muri” (*Ibid.*, pag. 271).

Pe măsură ce rugăciunea stăruitoare în favoarea ei a continuat, ea a simțit curând o senzație de înțepătură în braț și în picior și L-a slăvit pe Dumnezeu că le putea mișca puțin. Scriind despre acest lucru, ea declara: „Domnul a auzit și a răspuns rugăciunilor credincioase ale copiilor Săi, și puterea lui Satana a fost zdrobită” (*Ibid.*).

Trei luni mai târziu, într-o viziune primită în Battle Creek, i s-a arătat ceea ce se aflase de fapt în spatele experienței dureroase din casa familiei Palmer.

„Am fost luată în viziune. În acea viziune mi s-a arătat că prin atacul neașteptat din Jackson, Satana plănuia

să-mi ia viața ca să oprească lucrarea pe care eram pe punctul să o scriu, dar îngerii lui Dumnezeu au fost trimiși să mă salveze, să mă scape de efectele atacului lui Satana. Am văzut, printre altele, că voi fi binecuvântată cu o sănătate mai bună după atacul din Jackson” (*Ibid.*, pag. 272).

Noaptea de după atac a fost una foarte dureroasă, însă a doua zi s-a simțit suficient de întărită ca să continue călătoria cu trenul spre Battle Creek. După sosirea acasă, a fost dusă în dormitorul de sus al casei lor din Wood Street. Ea scria:

„Timp de câteva săptămâni nu am simțit putere în mână și nici cea mai rece apă care mi-era turnată pe cap. Când încercam să umblu, adesea amețeam și uneori cădeam pe podea. În starea aceasta am început să scriu *Marea luptă*. Inițial, nu puteam să scriu decât o pagină pe zi, apoi trei zile de odihnă. Dar pe măsură ce am

continuat, puterea mi-a crescut. Amorțeala din cap nu părea să-mi întunece mintea și, înainte de a încheia acea lucrare, efectele atacului mă părăsiseră complet...” (*Ibid.*)

Relatarea viziunii la Conferința Generală

În timp ce era angajată în scrierea istoriei marii lupte, Ellen White a avut ocazia să le relateze ce îi fusese arătat celor aproape 400 de credincioși adunați la Battle Creek cu ocazia Conferinței Generale convocate pentru 21-24 mai. James White a scris despre acest eveniment cu scopul rememorării celor întâmplare la Conferință în ziua de duminică, 23 mai:

„În timpul dimineții, sora White a relatat o parte din viziunea pe care o avusese și care privea căderea lui Satana, Planul de Mântuire și marea luptă dintre Hristos și Satana... Prezentarea a fost bogată în fapte uimitoare și descrieri vii. Atunci când firul povestirii ne-a adus în zilele primei veniri: umilirea, suferința și în final răstignirea Mântuitorului, lacrimile tăcute, dar mai ales suspinurile sonore ale multora dintre cei prezenți arătau că inimile lor fuseseră atinse de suferințele Fiului lui Dumnezeu în favoarea omului răzvrătit.

Când am văzut marea luptă care continuă și acum – localizarea ei: lumea; subiectul ei: omul – am constatat că nimeni nu mai poate continua să ezite de partea cui să se înroleze. Și, în sfârșit, justiția sentinței este foarte evidentă, condamându-i pe cei care vor rămâne până la sfârșit de partea puterilor întunericului și în acea ruină care îi cuprinde pe cel dintâi răzvrătit și pe partizanii lui.”⁸

Dar Ellen White nu își terminase relatarea. Seara, a continuat-o până în jurul orei 10. Apoi oamenii, profund mișcați, au dorit să spună ceva. A urmat o întâlnire de mărturisire până aproape de ora 11, care s-a încheiat doar după ce toți cei prezenți au avut ocazia să-și exprime aprobarea, ridicându-se în picioare.

Cartea, publicată

O lună mai târziu, s-a consemnat: cartea anunțată „se află la tipar”, însemnând că editorii primiseră o parte din manuscris și pregăteau șpalturile. Pe la mijlocul lui august, Ellen White și-a încheiat lucrarea și cartea a fost tipărită – *Marea luptă dintre Hristos și îngerii Lui și Satana și îngerii lui...*

Textul lui Ellen White începe astfel: „Domnul mi-a arătat că Satana a fost cândva un înger onorat în ceruri, după Isus Hristos. Înfrățirea lui era blajină, exprimând fericirea, asemenea celorlalți îngeri. Fruntea lui era înaltă și lată, denotând o inteligență scilpitoare. Era desăvârșit la înfrățire. Avea o ținută nobilă, maiestuoasă” (*Spiritual Gifts*, vol. 1, pag. 17).

Nimeni nu poate spune altceva decât că Ellen White descrie aici ceea ce a văzut – adevărul – în viziune, relatând o experiență reală. Și așa este pe tot parcursul întregului volum, când folosește expresii precum „mi s-a

arătat” sau „am văzut”, sau echivalentul, pe aproape fiecare pagină a cărții. Raportul trece rapid de la creație la experiențele istoriei Vechiului Testament, atingând acele puncte importante ale conflictului dintre forțele binelui și cele ale răului. Parcurge – cu mai multe detalii – viața și lucrarea Domnului Isus și experiența apostolilor. Aici Ellen White trece dincolo de consemnările Bibliei și descrie apostazia, uneori prin reprezentări simbolice. Apoi prezintă pe scurt Reforma, descriind ce a văzut despre lucrarea lui Martin Luther și Melancton. În acest punct prezintă conflictul din timpul secolelor postbiblice și face legătura cu mișcarea adventă. Douăzeci de capitole constituie a doua jumătate a cărții și prezintă istoria – trecut și viitor – până la instaurarea Noului Pământ. În acest volum mic se evidențiază pentru prima dată conceptul care face legătura dintre anumite aspecte ale istoriei lumii și evenimente din istoria bisericii ca parte a tabloului conflictului veacurilor.

Cartea este gata – anunța numărul din 9 septembrie 1858 al revistei *Review and Herald*. Pe ultima copertă, sub titlul „Daruri spirituale”, stă scris: „Lucrarea are 224 de pagini și este scrisă de doamna White, cu o prefață de R.F. Cottrell despre perpetuitatea darurilor spirituale. Prețul: 50 cenți...”

Această primă lucrare despre marea luptă poate fi citită într-o reeditare facsimil a lucrării *Spiritual Gifts*, volumul 1, și în *Experiențe și viziuni*, constituind a treia și cea mai importantă secțiune a cărții.

Arthur L. White a fost secretar al **Fundației „Ellen G. White”**.

Traducere: **Nadia Safta**

Acest articol a fost foarte puțin adaptat după textul lui Arthur L. White din lucrarea *Ellen G. White: The Early Years (Ellen G. White: Cei dintâi ani)*, pag. 366-375.

Arthur White afirmă (pag. 375) că fratele și sora White, care călătoreau spre casă din Ohio, au părut să fie de acord cu titlul cărții care urma să apară. Este „posibil”, spune el, ca ideea titlului cărții să fi venit de la cel al unei cărți a lui H. L. Hastings, *The Great Controversy Between God and Man: Its Origin, Progress, and Termination (Marea luptă dintre Dumnezeu și om: început, evoluție și încheiere)*, careia i s-a făcut publicitate în revista *Review* din 18 martie 1858, timp în care soții White se aflau în drum spre casă. Arthur White subliniază că (a) titlul cărții nu a făcut niciodată obiectul legii copyrightului din America și (b) „abordarea și amplitudinea informațiilor” din cartea lui E. White sunt foarte diferite de cele din cartea lui Hastings.

¹ *Review and Herald*, 12 noiembrie 1857

² *Ibidem*, 24 decembrie 1857

³ *Ibidem*, 18 februarie 1858

⁴ *Ibidem*, 25 martie 1858

⁵ *Ibidem*

⁶ William C. White, *Review and Herald*, 20 februarie 1936

⁷ *Review and Herald*, 25 martie 1858

⁸ *Ibidem*, 27 mai 1858

Știri la Zi

din viața bisericii

Rubrică realizată de **Adrian Dobre**, Departamentul Comunicare, Uniunea de Conferințe

► Speranța TV, distribuită la nivel național de operatorul RCS-RDS prin serviciul de cablu digital, pachetul de bază

Începând cu data de 18 august 2011, Speranța TV este distribuită la nivel național și de operatorul RCS-RDS prin serviciul de cablu digital, pachetul de bază. Pentru a viziona Speranța TV în format digital, puteți solicita GRATUIT receiverul la punctele comerciale RCS-RDS. Valoarea abonamentului pentru cablul digital este egală cu valoarea abonamentului de cablu analogic, iar pachetele de tip digital au o calitate ridicată a imaginii și un număr mult mai mare de programe.

Dacă sunteți deja abonați la televiziunea analogică prin cablu, optați pentru Pachetul Bază Digital sau Extra Digital și veți plăti același abonament lunar pentru o ofertă mult mai bogată.

Liviu Dumitrașcu, director de programe Speranța TV, a declarat că „după aproape un an de negocieri, Speranța TV a reușit să intre în grila celei mai mari rețele de distribuție prin cablu din România. Acum, Speranța TV se bucură de o acoperire de aproape 80% la nivel național”.

Pentru locuitorii din București, Speranța TV poate fi recepționată pe frecvența 394, la poziția 75 din grilă.

► Premieră națională la Centrul de Sănătate – Podiș: linie de recuperare cardiovasculară ultramodernă

Joi, 4 august 2011 a avut loc inaugurarea oficială a unității de recuperare cardiovasculară a Centrului de Sănătate din Podiș, județul Bacău. La eveniment au participat oficialități din partea următoarelor instituții: Consiliului Județean Bacău, Direcția de Sănătate Publică, Direcția de Medicină Legală Bacău, medici cardiologi din țară și străinătate.

Aparatura folosită sub supravegherea medicilor specialiști dr. Teofil Lăcătușu (doctor în medicină) și dr. Ionel Bratu (medic cardiolog) reprezintă o premieră națională și stabilește noi standarde pentru alte clinici de recuperare. Linia este formată din opt ergometre fabricate în Germania (Eroline) care permit vizualizarea simultană a traseului EKG, a pulsului și a frecvenței cardiace, testând rezistența la efort a inimii în cadrul programului.

Linia de recuperare le oferă pacienților cu boli coronariene sau cu handicap cardiovascular reintegrare socială și recuperarea parametrilor fizici de activitate profesională. În urma efortului fizic controlat, fiecare pacient știe nivelul de efort pe care îl poate depune inima sa fără a-i pune în pericol viața.

Pacienții, după o evaluare individuală, sunt incluși într-un program zilnic de recuperare, cuprinzând antrenament fizic dozat, individualizat și supravegheat, iar la finalul programului, pe lângă îmbunătățirea capacității de rezistență a inimii la efort, primesc indicații personalizate privind capacitatea de efort, un set de exerciții recomandate, precum și sfaturi legate de alimentație, regimul de viață și de muncă.

Înființat în 2009, într-un cadru natural deosebit, Centrul de Sănătate de la Podiș are o capacitate de 50 locuri de cazare, are bază proprie de tratament, cabinete medicale, laborator pentru analize biochimice, laborator explorări

funcționale și oferă servicii de reabilitare în bolile cronice „ale civilizației”: boli cardiovasculare, diabet zaharat, obezitate, boli reumatice, boli cauzate de stres, precum și programe de relaxare, de renunțare la fumat, de control al greutatei corporale, cât și asistență medicală primară și dietetică.

► RE:START – o tabără care te provoacă la decizii majore

Peste 100 de tineri au participat anul acesta la tabăra RE:START, desfășurată la Lunca Bradului. Li s-a oferit o gamă variată de activități sportive extreme, printre care: zidul de alpinism de 21 de metri, tiroliene, cursuri autonome și multe altele. De asemenea, tinerii au putut participa la diverse concursuri: „Câștigi în 60 de minute” sau „Creștinii au talent”.

Pe lângă activitățile recreative, tabăra și-a propus să ajute tinerii în dezvoltarea vieții spirituale. Peste jumătate dintre cei prezenți s-au declarat dornici să înceapă o nouă viață alături de Dumnezeu.

„Pentru mine, tabăra a fost o schimbare; altfel nu puteam face un prim pas. Mi-am propus să dau RE:START vieții mele spirituale. Vreau să renunț la lucrurile care mă despart de Dumnezeu”, a declarat un tânăr.

► „Un pahar de apă rece” pentru Târgu-Mureș

Grupul de inițiativă „Generația Tineri pentru Hristos”, împreună cu Școala Misionară Medicală Herghelia, Conferința Transilvania de Sud,

Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie și Asociația „Exploratori pentru viitor” au organizat la Herghelia, în perioada 24-31 iulie 2011, o convenție cu caracter spiritual și misionar pentru tineret.

Punctul culminant al taberei l-a reprezentat proiectul „Un pahar de apă rece”, desfășurat la Târgu-Mureș în data de 28 iulie 2011. Peste 300 de tineri veniți din toate regiunile României, dar și din SUA, Marea Britanie, Germania, împreună cu peste 200 de voluntari din toate comunitățile adventiste din zonă, și-au propus ca în această zi să le ofere ceva locuitorilor acestui municipiu.

Proiectul a fost deosebit de complex și a cuprins numeroase activități. Astfel, la pavilioanele amenajate, voluntarii și membrii Centrului le ofereau trecătorilor un pahar cu apă rece, dar și măsurarea tensiunii arteriale sau a procentului de grăsime din organism. Totodată s-au distribuit cărți gratuite, precum și o invitație la un concert ce urma să aibă loc în seara respectivă. Succesul a fost deplin, la sfârșitul zilei fiind servite aproximativ 1.000 de persoane, cu peste 300 de litri de apă.

„Este o acțiune pentru mureșeni și, pentru că e cald, oferim în primul rând un pahar de apă rece și ne bucurăm că în ziua în care s-a organizat acțiunea chiar a fost soare. Pe lângă paharul cu apă rece, le măsurăm gratis tensiunea arterială, procentul de grăsime și le oferim sfaturi pentru a face schimbări în stilul de viață. De asemenea, le punem la dispoziție și materiale educative de sănătate sau de familie”, a declarat Sorin Capră, asistent-șef la Centrul de Sănătate – Herghelia.

De asemenea, 150 de tineri, organizați în 70 de echipe de câte doi, au efectuat pe parcursul zilei sondaje stradale la peste 1.500 de persoane. Chestionarele pregătite au fost despre „Fericire” (pentru tineri), „Criză” (pentru vârsta mijlocie) și „Sănătate” (pentru cei în vârstă). Răspunsurile vor fi interpretate în viitorul apropiat și date publicității.

Nici copiii nu au fost uitați. Pe Platoul Cornești, un loc frecvent vizitat de părinți și copii, fiind în apropierea Grădinii Zoologice și a altor atracții, peste 25 de tineri au oferit un program variat pentru copii.

La finalul zilei, în teatrul de vară, tinerii participanți la Convenție, dar și corurile „Floare de colț” și „Rapsodia iubirii”, dirijate de Sebastian Cazan, le-au oferit celor prezenți o seară de neuitat.

► Proiectul „Adventist Health Study” primește 5,5 milioane de dolari din partea Institutului Național de Sănătate din SUA

Institutul Național de Sănătate (NIH) din Statele Unite a pus la dispoziția proiectului „Adventist Health Study-2” suma de 5,5 milioane de dolari, ce vor fi oferite pe parcursul următorilor cinci ani. Studiul este realizat de Universitatea Adventistă Loma Linda, iar această sumă îi va permite universității să-și continue cercetările legate de cancer și alte boli provocate de stilul de viață.

„Aceasta ne va permite nu numai să continuăm operațiunile desfășurate în prezent, dar chiar să o facem mult mai eficient și să începem analiza legată de proiectele pe care le-am amânat”, afirmă dr. Gary Fraser, cercetătorul-șef al studiului.

Adventist Health Study-2 este un studiu de lungă durată în domeniul sănătății, realizat pe un eșantion de peste 95.000 de adventiști de ziua a șaptea din Statele Unite ale Americii și Canada. Studiul a început în anul 2002 și a avut ca scop examinarea legăturilor dintre stilul de viață, alimentație și boli.

Studiul a operat fără fonduri de la Institutul Național de Sănătate în ultimii trei ani, dar a avut alte surse și donații, precum și un sprijin semnificativ din partea Universității Loma Linda. Noile fonduri au venit de la Institutul Național de Oncologie (National Cancer Institute), un departament al NIH, și vor fi folosite pentru cercetarea în domeniul oncologic.

Deși studiul este în stadiu incipient, s-au realizat deja câteva descoperiri-cheie, cum ar fi: legătura dintre o alimentație vegetariană și riscul mai scăzut de apariție a bolilor cardiovasculare și a diabetului; legătura dintre consumul ridicat de orez brun, legume verzi preparate, fructe deshidratate și legu-

me, pe de o parte, și un risc mai scăzut de apariție a polipilor pe colon, un precursor al cancerului de colon, pe de altă parte, precum și descoperirea că adventiștii albi și de culoare raportează o calitate a vieții mentale și fizice deasupra nivelului mediu al populației din America.

► Karel Novak, directorul Departamentului Libertate Religioasă și Relații Publice din cadrul Diviziunii Euro-Africa, a decedat.

Cu tristețe anunțăm că fratele Karel Novak, responsabilul Departamentului Libertate Religioasă și Relații Publice din

cadrul Diviziunii Euro-Africa, a încetat din viață în ziua de vineri, 19 august 2011. Tristul eveniment s-a petrecut în timp ce făcea scufundări la mică adâncime în ocean, în apropiere de Cairns (nordul Australiei). Urma să participe la întâlnirea experților adventiști în libertate religioasă, întâlnire desfășurată începând cu 21 august la Universitatea din Sydney.

Karel Novak avea 60 de ani și era originar din Cehia. A slujit ca pastor și director al Departamentului de Publicații din cadrul Uniunii Cehoslovace, iar în perioada 1989 – 2004 a fost președintele acestei Uniuni. La Diviziune, a fost chemat să slujească în anul 2005. Era căsătorit din anul 1979 cu Dana Novak și au împreună trei fete.

„Decesul fratelui Novak este o pierdere pentru familia militanților pentru libertatea religioasă”, a spus John Graz, responsabilul Departamentului Libertate Religioasă din cadrul Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. „Lucra cu destoinicie, iar noi îl priveam ca pe unul dintre cei mai eficienți apărători ai libertății religioase.” Împărtășind aceeași tristețe, Bruno Vertallier, președintele Diviziunii Euro-Africa, a spus că „am pierdut un frate deosebit, dar sperăm să îl revedem curând”.

Karel Novak vizitase România chiar în acest an, pentru a participa la decernarea premiilor Asociației Conștiință și Libertate, ocazie cu care a vizitat și două biserici din București.

Rostul sorților

Întrebare: *În cartea lui Iosua, țara este împărțită prin tragere la sorți. De asemenea, descoperirea nelegiuitului Acan a fost prin tragere la sorți. Cum se făcea această tragere la sorți și ce implicații morale și spirituale are ea? Mi s-a părut interesant că poporul nu a contestat această metodă. De asemenea, în Faptele Apostolilor, alegerea lui Matia s-a făcut prin același procedeu. Sau metoda era diferită? Și cum se face că mai apoi s-a renunțat la această metodă? Mă gândesc la alegerea diaconilor din Fapte 6, unde nu s-a mai tras la sorți, ci s-au făcut alegeri după anumite criterii.*

Răspuns: Ca metodă, tragerea la sorți este identică și cu aruncarea zarurilor, cu loteria. Se foloseau mici tăblițe de lemn sau pietricele de aceeași formă, care erau gravate cu o inscripție. Mai târziu, sorții folosiți la Templu au fost făcuți din pietre prețioase sau din aur. Acești sorți, introduși într-o urnă, erau scoși (trași) apoi la întâmplare de o persoană desemnată. Preoții foloseau frecvent metoda aceasta pentru a stabili care să fie preotul de serviciu. De asemenea, pentru ritualul Zilei Ispășirii, țapii erau aleși („pentru Yahwé” și „pentru Aza’zēl”) prin tragere la sorți.

Tragerea la sorți a fost obișnuită în toate culturile învecinate lui Israel (babilonieni, egipteni, perși, greco-romani). Oamenii obișnuiau să consulte astfel voința zeilor, să ghicească viitorul, să decidă dacă anumite acțiuni importante vor fi de bun augur, să depisteze un vinovat sau să aleagă oficiali în anumite funcții democratice (cum era cazul, de exemplu, în Atena). Probabil uzul sorților era mult mai larg.

Este evident că sorții nu sunt o metodă serioasă pentru a consulta voința divinității sau a depista vinovatul. Mulți nevinovați au pierit probabil, în țările păgâne, din cauza acestor metode. Când corăbierii fenicieni au dorit să știe, potrivit credinței lor, din cauza cui a venit furtuna, au tras la sorți. Se înțelege că tragerea a fost cinstită, fiindcă reiese că ei n-ar fi dorit să-l sacrifice pe Iona și că se temeau de Dumnezeu, când au auzit că este evreu. Este clar că, în acest caz, sorțul nu a fost întâmplător. El venea poate de la Dumnezeu, care voia să-i dea o lecție lui Iona, că nu poate fugi de El. Sau poate sorțul a fost influențat de demonii care acționau în spatele divinităților feniciene, care doreau pe calea aceasta să-l piardă pe profetul rătăcit. Aceeași interpretare se poate da și intervenției chitului.

Cert este că Dumnezeu a condus evenimentele adesea, în ciuda metodelor omenești greșite. Iudeii apostatați râdeau de consultațiile magice ale babilonienilor, dar Dumnezeu promitea că va îndrepta bobii împotriva Ierusalimului (Ezech. 21:21-24).

De observat că în Israel, tragerea la sorți nu s-a folosit nici pentru depistarea vinovaților, nici pentru aflarea voci speciale a lui Dumnezeu, nici pentru alegerea unor funcții în stat sau la Templu. Doar în cazul lui Acan a cerut Dumnezeu să se tragă la sorți pentru depistarea vinovatului, și El a făcut aceasta pentru a arăta că este stăpân absolut și peste legile statistice, că până și hazardul I se supune, și pentru a impresiona și a-l pune la încercare pe vinovat și pe cei din familia lui care cunoșteau fapta. Dar Acan nu a fost condamnat pe temeiul sorțului. După ce a fost găsit prin sorți, Acan a fost întrebat și a recunoscut public că el își însușise acele obiecte prețioase. Dacă Iosua nu l-ar fi interogat public, poporul ar fi putut crede că Acan a fost victima unui sorț nedrept.

Această pagină este rezervată răspunsurilor la întrebări formulate de cititorii și consultanții revistei noastre.

Dorim astfel să fim aproape de dumneavoastră și să răspundem corespunzător la frământările spirituale întâmpinate.

Adresa de contact este:
Curierul Adventist,
str. Erou Iancu Nicolae
nr. 38-38A, Voluntari,
jud. Ilfov, cod 077190 sau
curierul@adventist.ro.

Vă mulțumim pentru colaborare!

Dar în mod obișnuit, Dumnezeu le-a lăsat oamenilor înțelepciunea, nu sorții, pentru a stabili lucrurile importante. În chestiuni de importanță majoră, Dumnezeu răspundea în mod supranatural prin Urim și Tummim, două pietre scumpe prinse în pieptarul pontifului aaronic. Prin modul în care se luminau sau se întunecau, acestea dădeau răspunsul simplu cu „da” sau „nu”. Pentru stabilirea vinovaților, Dumnezeu a instituit un sistem judiciar, în care răspunderea cădea pe capul judecătorilor și al curților de judecată (seniorii cetății, Legea, 2-3 martori etc.).

Când a trebuit să decidă care dintre cele două prostituate era mama adevărată a copilului, înțeleptul Solomon a folosit înțelepciunea dată de Dumnezeu, nu a luat mai întâi votul poporului sau al juraților, nu a dat cu bobii, nu a deschis Biblia la întâmplare, nu a întrebat nici pe profeți, nici nu a consultat Urim și Tummim.

Tragerea la sorți în ce privește slujbele preoțești nu era o metodă pur aleatorie. Legea stabilise deja că numai urmașii lui Aaron pot fi preoți. Aceasta nu se stabilea prin sorți. Dar preoții nu făceau toți de serviciu în același timp. Erau împărțiți în 24 de cete, fiecare slujind două săptămâni pe an. Iar din această ceată care era prezentă la Templu, cu diverse atribuții, preoții de serviciu (pentru jertfa necurmată, pentru tămâiere etc.) erau aleși zilnic prin tragere la sorți, pentru că sorții nu se supun criteriilor omenești, ci reprezintă o autoritate neutră. Astfel sorții preveneau neînțelegerile și puneau capăt disputelor (Prov. 18:18).

În ce privește alegerea lui Matia, Luca ne informează că apostolii au cerut adunării apostolice să aleagă doi bărbați dintre cei care umblaseră cu Isus, din timpul lui Ioan Botezătorul și care fuseseră martori ai învierii. Altfel spus, aceștia erau din cercul celor șaptezeci (Faptele 1:21-26). Numai unul dintre ei putea fi între

cei doisprezece. Dar pentru ca alegerea să nu depindă doar de criteriile omenești, care sunt imperfecte, și pentru a supune pe candidat unei autorități neutre, apostolii au apelat la sorți. Să nu uităm însă că au tras la sorți între doi oameni care fuseseră aleși, deci considerați cei mai buni. Și, mai mult decât alegerea umană și hazardul sorților, ei au cerut ca Dumnezeu să-și arate voința prin sorți, ei fiind gata să-l accepte pe acela pe care avea să cadă sorțul.

În ciuda unor mituri populare, apostolii nu au făcut nicio greșală procedând astfel. Alegerea celor doisprezece apostoli fusese făcută de Isus (incluzând pe Iscariot), după ce o bună parte dintre ucenicii Lui se chemaseră unii pe alții. Iar dacă Isus nu îl respinsese pe Iscariot, cu siguranță că nu avea motive să îl respingă pe Matia sau pe Iosef Barsaba. Dar sorțul nu putea alege decât unul, fiindcă ucenicii apostoli doreau să păstreze numărul simbolic al colegiului celor doisprezece. Probabil pentru simplul motiv că acest număr fusese stabilit inițial de Isus, noul Israel.

Unii credincioși obiectează față de acest procedeu apostolic, argumentând că n-ar fi fost voia lui Dumnezeu să fie ales Matia, că Dumnezeu l-ar fi ales pe Pavel în locul lui Iuda, că această alegere s-a făcut înainte de pogorârea Duhului Sfânt, că Matia ar fi rămas un anonim etc. Dar obiecțiile acestea nu rezistă. Pavel a fost într-adevăr apostol, dar nu din numărul celor doisprezece, nici dintre cei șaptezeci, ci dintr-un cerc mai larg, ales de Duhul Sfânt, din afara celor care L-au urmat pe Isus în timpul vieții Lui pământești. Aceștia au fost Barnaba, Pavel și Sila (Faptele 14:4,14; 1 Cor. 15:9; Gal. 1:17; 1 Tes. 2:6, cf. Faptele 17:1), Andronic și Iunia (Rom. 16:7), frații lui Isus (cel puțin Iacov și Iuda: 1 Cor. 9:5; Gal. 1:19; Iuda 1:1) și mulți alți misionari ai lui Hristos, din prima generație creștină și până la sfârșitul timpului (1 Cor. 12:28-29; Efes. 4:11-13; Apoc. 18:20).

Așadar, Pavel are locul lui ca apostol și nu avem nicio dovadă că ar fi fost ales de Dumnezeu sau de oameni în numărul celor doisprezece, pe criteriul că ar fi fost mai eficient decât

toți. Este adevărat că Scriptura nu povestește nimic despre isprăvile misionare ale lui Matia, dar aceeași Scriptură tace în dreptul celor mai mulți dintre cei doisprezece apostoli. Există însă informații tradiționale care atestă că și ceilalți apostoli, inclusiv Matia, au fost misionari și martiri în diverse regiuni ale Orientului. Matia ar fi fost misionar în Iudeea, apoi în țări cauziene (Gruzia), unde a și murit ca martir. După alții, ar fi murit martir în Iudeea, iar după Hipolit, a trăit până la adânci bătrâneți în Iudeea.

Astfel de informații contradictorii avem și despre Matei, Natanael, Toma, Iacov etc. Dar indiferent câți „talanti” ar fi primit Matia și cum i-a administrat, adevărul este că, la sfârșitul primului secol creștin, după ce toți apostolii muriseră, Dumnezeu i-a descoperit lui Ioan că numele „celor doisprezece apostoli ai Mielului” sunt scrise pe cele douăsprezece temelii de piatră scumpă ale Noului Ierusalim (Apoc. 21:14). Pentru mine, doisprezece înseamnă inclusiv Matia. Pavel are locul lui, pe care nu i-l va lua nimeni.

Faptul că Matia a fost ales prin sorți, înainte de pogorârea Duhului Sfânt, nu este o obiecție serioasă. Ucenicii au primit daruri speciale ale Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii, dar ei acționaseră prin puterea Duhului Sfânt de multă vreme, chiar și cei șaptezeci și unii din afara oricărei liste (Luca 10:1;17-24; Mica 9:38-42; Ioan 20:22). Cum ar fi putut ei să facă minuni atât de mari fără Duhul Sfânt? Așa cum alegerea celorlalți unsprezece a fost valabilă înainte de Ziua Cincizecimii, și alegerea lui Matia a fost valabilă. Scriptura nu sugerează obiecții, prin urmare, alegerea lui Matia rămâne în picioare.

În ce privește alegerea celor șapte diaconi, s-a procedat ca și la alegerea celui de-al doisprezecelea apostol, tot prin adunare electivă, dar fără a mai apela și la sorți. Motivul poate fi acela că slujirea socială era considerată subordonată celei pastorale (apostolice). La Templu se decideau prin sorți preoții de serviciu, dar nu și leviții.

În concluzie, sorțul s-a folosit în istoria lui Israel numai pentru situații speciale și nu a avut un rol primordial în evaluări și judecăți importante, ci numai în stabilirea unei ordini organizatorice și în decizii care să evite disputele (cum a fost, de exemplu, împărțirea Canaanului).

În societatea modernă încă se folosește sorțul. În SUA, asesorii populari care trebuie să decidă în cazul unor procese sunt aleși dintre cetățenii cu drepturi depline, prin tragere la sorți. Când este vorba de alegeri pentru guvern și administrație, peste tot se preferă votul democratic, ce presupune o anumită maturitate politică. Nu este un secret însă că sorțul, în diverse cazuri, ar da verdicte cel puțin la fel de bune. ■

Lect. univ. drd. Florin Lăiu este profesor de Daniel și Apocalipsa la Institutul Teologic Adventist.

O biruință minunată

Mama era în bucătărie. Spăla vasele, dar se vedea că gândul ei este în altă parte. Chiar și Florin observa asta. Îi venea să plângă pentru că știa bine că doar el era cauza tristeții sale.

Își propusese de atâtea ori să nu mai fie motivul supărării părinților lui, dar se pare că de fiecare dată când ar fi putut să dovedească asta, uita cu desăvârșire. Se gândea cât de ușor ar fi putut evita conflictul ce avusese loc cu câteva minute în urmă. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi lăsat mașinuța pe covor și ar fi ajutat-o pe mama să ducă borcanele în debara? I-ar fi

luat mai puțin de cinci minute. Dar a preferat să răspundă cu glas răstit: „Mă joc acum, nu vezi?”

Nu pot, și-a spus el în gând, privind încă o dată fața mamei. *Cred că așa m-a creat pe mine Dumnezeu*, continuă el să gândească.

De ce oare? Cât de mult mi-ar plăcea să o văd pe mama veselă tot timpul și mai ales să știu că bucuria aceasta i-o ofer eu. Trebuie totuși să găsec o cale, își mai spuse el, intrând în camera lui. Se așează pe pat și stătea întins fără să se gândească la ceva anume. Deodată, un gând venit de nu știu unde a poposit în mintea lui, iar el a început să cânte:

Când Isus era copil

Versuri: Mihaela Crăciun
Muzica: Albert Crăciun

1. Când I - sus a fost co-pil, E - ra blând și-as-cul-tă-tor, Pe pă-rinți ii a - ju - ta,
2. Cât do-rim să fim ca El, Buni, u - mili, as - cul-tă-tori, Pe pă-rinți să-i a - ju-tăm

Refron

E - ra bu-cu-ri - a lor. Ce fru-mos, ce fru-mos, De la Dom-nul să-n-vă-țăm!
Să fim bu-cu-ri - a lor.

Ce fru - mos, ce fru - mos! Noi pe El vrem să-L ur - măm.

Deodată fața i s-a luminat. S-a ridicat repede din pat și a scris versurile pe un caiet, mirat parcă și el de ceea ce îi venise în minte. *Ce minunat*, se gândi el, *cum de nu m-am gândit niciodată la un astfel de ajutor? Cu siguranță că Domnul Isus mi-a trimis soluția Sa. Și cât de original a făcut-o!* *Îți mulțumesc, Isus! De azi înainte ajută-mă să fiu „motivul” bucuriei mamei mele. Sunt sigur că voi putea*, mai spuse el, fredonând încet melodia.

A trecut mai mult de o lună de la experiența pe care Forin a trăit-o, acolo, în camera lui. Și tot atât, de când mama lui a început să zâmbească privind dispoziția lui de a fi gata oricând să spună „da” la rugămintele ei, de altfel așa de ușor de îndeplinit. *Ce minunat!* își spunea el în gând, și cât de ușor. *Acum, în sfârșit, am ajuns bucuria mamei mele... și este cel mai grozav lucru din lume.*

Mai era însă un lucru pe care dorea să-l îndeplinească: să-și ceară iertare pentru ceea ce acum devenise doar o amintire.

A mers în camera ei și cu voce tremurată a întrebat:
– Mami, chiar m-ai iertat pentru felul în care m-am purtat atâtea timp?

Mama a stat o clipă pe gânduri și a spus:

– Nu știu despre ce vorbești. Fii mai explicit, te rog!

– Păi nu-ți aduci aminte... cât de neascultător eram...

Mama a rămas din nou pe gânduri, apoi a exclamat:

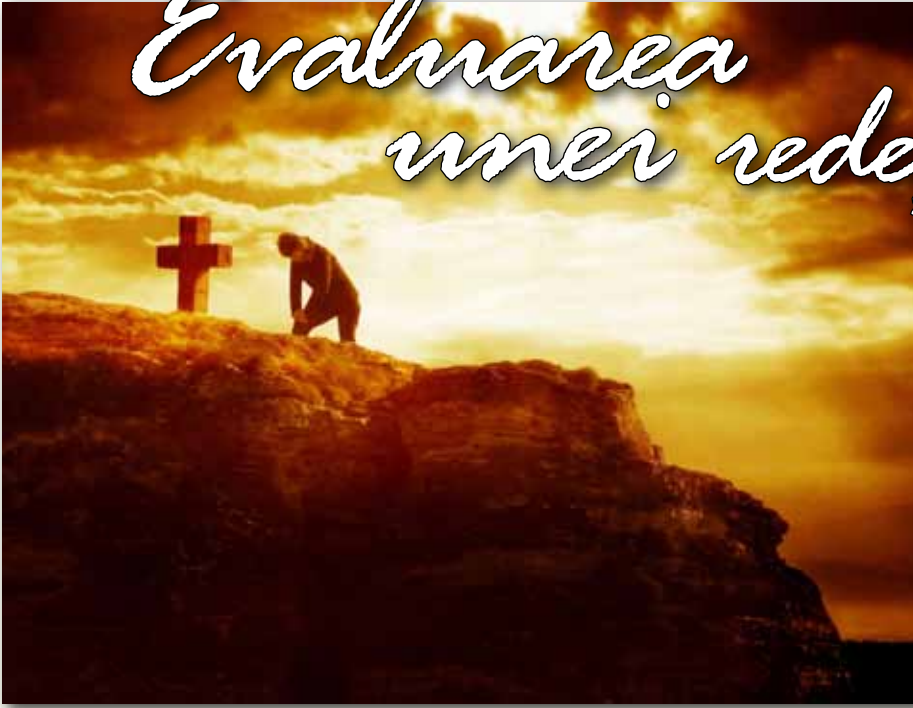
– Nu știu despre ce vorbești.

Băiatul a privit-o din nou pe mama sa. Încă o lecție minunată avea să învețe astăzi: „A ierta” este sinonim cu „a uita”! ■

Mihaela Crăciun

Evaluarea unei redeșteptări

„Cu toate acestea, vicleana Iuda, sora ei, nu s-a întors la Mine din toată inima ei, ci cu prefăcătorie, zice Domnul.” (Ieremia 3:10)

Prin acest text, Ieremia evaluează o reformă din Iuda, prin care poporul considera că s-a întors la Domnul. Se pare că reforma evaluată este cea inițiată de Iosia, împăratul lui Iuda, întrucât aceasta a fost singura reformă din timpul lui Ieremia, iar mesajul din Ieremia 2:6 a fost transmis în timpul lui Iosia.

Cu prefăcătorie

Domnia lui Iosia a fost marcată de multe acțiuni de reformă. La vârsta de 20 de ani, a început să curețe Iuda de înălțimi, de idoli Astarteei, de chipuri cioplite și turnate (2 Cronici 34:3). Șase ani mai târziu a descoperit Cartea Legii, lucru care a condus la intensificarea reformei, reușind restabilirea închinării la Templu, refacerea legământului și curățirea casei Domnului (2 Cronici 34).

Privită prin ochii omului, reforma lui Iosia era demnă de apreciat, întrucât a readus Regatul lui Iuda la închinarea adevărată. Însă, din perspectiva lui Dumnezeu, exista o eroare fundamentală: „vicleana Iuda... nu s-a întors la Domnul din toată inima ei, ci cu prefăcătorie...” Altfel spus, cu toate că oamenii din Iuda s-au unit cu împăratul în reformă, totuși ei au fost călăuziți de motive egoiste: poate din respect pentru împărat și pentru tradiția lor religioasă sau de teamă să nu ajungă în robie ca Israel. Ca dovadă în favoarea evaluării divine stă însuși faptul că reforma nu a durat mult și nici nu a schimbat blestemul în binecuvântare, Iuda ajungând în robie, ca și Israel.

Reformele administrative, deși necesare și după voia lui Dumnezeu, nu au reușit să transforme inima poporului. De aceea, Ieremia și Ioel, ca profeți contemporani, au pledat pentru o reformă lăuntrică: „Tăiați-vă împrejur pentru Domnul, tăiați-vă împrejur inimile!” (Ieremia 4:4);

„Sfășiați-vă inimile, nu hainele, și întoarceți-vă la Dumnezeu vostru” (Ioel 2:13).

Cu plânsete și rugăminți de iertare

Adevărata pocăință are manifestări specifice. Iată cum o descrie Dumnezeu: „Un vuiet se aude pe înălțimi: sunt plânsetele și rugămințile de iertare ale copiilor lui Israel; căci și-au sucit calea și au uitat pe Domnul, Dumnezeul lor” (Ieremia 3:21).

Plânsul este manifestarea exterioară a unei inimi zdrobite. Este preaplinul unei inimi pline de amărăciune, regret, durere și vinovăție. Plânsul este dovada autenticității că ceva se întâmplă cu adevărat în suflet, că inima de piatră este zdrobită sub influența Duhului Sfânt. De aceea, adevărata redeșteptare este însoțită de lacrimi amare, așa cum afirmă și prorocul Ioel: „Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plâns și bocet!” (Ioel 2:12). Neemia a plâns și s-a jelit multe zile când și-a dat seama de starea poporului său și de vinovăția lor înaintea lui Dumnezeu (Neemia 1:4).

Mărturisirea păcatelor este singura cale de reparare a relației cu Dumnezeu. De aceea, întoarcerea din robie a fost însoțită de multe cereri de iertare. Sunt remarcabile rugăciunile de iertare scrise de Daniel (cap. 9), Ezra (cap. 9) și Neemia (cap. 1). Toate mărturisirile lor evidențiau o vină colectivă. Toți erau vinovați înaintea lui Dumnezeu, întrucât toți au călcat Legea Sa – atât conducătorii, cât și poporul, atât generațiile dinaintea robiei, cât și cele din timpul robiei. Neemia nu și-a permis să dea vina pe alții, ci arăta spre sine când afirma: „eu și casa tatălui meu am păcătuit”.

Ca biserică, suntem în perioada când ne rugăm și acționăm pentru redeșteptare și reformă. Nu e rolul meu să judec ce se întâmplă acum cu biserica. Eu doar mă bucur de aceste inițiative. Chiar am trăit o bucurie mare la întâlnirea din iunie a pastorilor, când am postit și ne-am rugat Domnului pentru iertare. Sunt urmărit de gândul că ochiul lui Dumnezeu evaluează totul. Mi-e teamă ca Dumnezeu să nu constate că e „cu prefăcătorie” sau „de ochii lumii”. De aceea, mă rog ca reforma să nu rămână doar la nivel administrativ, restabilind standardele, doctrinele sau liturgica bisericii, ci să atingă și inima noastră. ■

Daniel Delcea este președintele Conferinței Oltenia.

Convenția ASI România

Institutul Biblic Stupini - Brașov

7-8 octombrie 2011

Invitat special PAOLO BENINI

director Slujirea Personală, Școala de Sabat,
Diviziunea Euro-Africa 2

Vineri, ora 20⁰⁰

- Momente de închinare și părtășie
- Raport al activității ASI 2010- 2011

Sâmbătă, ora 09⁰⁰

- Închinare
- Prezentare proiecte viitoare

Sâmbătă, ora 18⁰⁰
CONCERT

Informații detaliate puteți găsi pe site-ul nostru

www.asiromania.ro

Pentru înscrieri și alte informații, vă rugăm să ne contactați la numărul de telefon: 0265.320.548, sau prin e-mail la adresa office@asiromania.ro. Evenimentul va avea loc la **Institutul Biblic Stupini** din Str. Târgului nr. 2, Brașov.